

உ
ஸ்ரீ கிருஷ்ணய பரமாத்மனே நம :

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

(தமிழ் வசனம்)

இரண்டாவது ஸ்கந்தம்

இஞ்சிக்கொல்லை
பண்டிதர் ஆர். சிவராம சாஸ்திரி
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம் பி ர ஸ்,
ஸ்ரீ வேத விநாயகர் தெரு,
கும்பகோணம்.

உரிமை பதிவு செய்தது]

[விலை ஒரு ரூபாய்

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	விராட் புருஷனுடைய அவயவங்கள்	... 1
2.	பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துதல்	... 9
3.	பகவத் குணங்களின் மேன்மை	... 18
4.	பரீக்ஷித்து ஜகத் சிருஷ்டியைப் பற்றி கேட்டது	... 22
5.	ஜகத் சிருஷ்டி	... 25
6.	விராட் புருஷனுடைய விபூதிகள்	... 32
7.	பகவானுடைய லீலா அவதாரங்கள்	... 39
8.	பரீக்ஷித்தின் கேள்வி	... 51
9.	சுகருடைய மறுமொழி	... 54
10.	தத்துவங்களின் உற்பத்தி	... 62

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ க ந த ம் 2

அத்தியாயம் 1

விராட் புருஷனுடைய அவயவங்கள்

சுக மஹரிஷியானவர் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனைப் பார்த்து, “ஓ அரசனே! உம்மால் கேட்கப்பட்ட கேள்வி மிகவும் மேலானது. உலகத்திற்கு அனுசூலத்தைச் செய்யக்கூடியது; ஆத்ம சுருபத்தை அறிந்தவர்கட்குப் பிரியமானது; கேட்கத்தகுந்தவைகள், சொல்லத்தகுந்தவைகள், நினைக்கத்தகுந்தவைகள் ஆகிய இவைகளில் இது மிகவும் சிறந்தது. ஓ ராஜசிரேஷ்டரே! ஆத்ம சுருபத்தை யறியாதவர்களும், ஐந்து வகையான இம்சைகளைச் செய்பவர்களுமான கிருஹஸ்தர்களுக்குக் குரு முகமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. (மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்கள் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியது பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் என்று தாற்பரியம்.) மேலும் ஜனங்களுடைய ஆயுளானது இரவில் தூக்கத்தாலும், பகலில் பணத்தாசையாலும், கிடைத்த பணத்தால் குடும்பத்தைப் போஷிப்பது முதலியவைகளாலும், யௌவனமானது மைதுனத்தாலும் லீணைக் கழிக்கப்படுகிறது. பின்னும் ஜனங்கள் அநித்யங்களான தேகம், குழந்தைகள், பார்யை ஆகிய ஆத்ம லாமக்கரிகளில் மிகுந்த அபிமானம் வைத்திருக்கிறார்கள்; மேலும் அவர்கள் சரீரம் முதலியவைகள் நாசமடைவதை நேரில் பார்த்திருந்தும் அவைகளை நித்யங்களென்றே நினைக்கிறார்கள். ஓ பரத வம்சத்தில் பிறந்தவரே! ஸகல ஜகத்

சுரூபியும், அவைகளுக்கு அதிபதியும், ஸம்ஸாரத்தைப் போக் கடிப்பவராயுமுள்ள புருஷோத்தமருடைய சரிதத்தையே கேட்க வேண்டும்; அதுவே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; அதுவே உச்சரிக்கக்கூடியது; மனைஞ் செய்யக்கூடியது. எவன் மரணமடையும் சமயத்தில் நாராயணனை ஸ்மரிக்கிறானோ அதுவே அவனுக்கு உத்தமமான லாபம். ஆத்ம சுரூப விசாரமரகிய ஸாங்கியம், அஷ்டாங்க யோகம், தன் ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் உரிய தர்மங்கள் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிப்பதால் மரண காலத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஸ்மரிக்கும்படி நேரும். அதுவே இந்த ஜன்மத்தின் பிரயோசன மெனப்படுகிறது. ஓ மஹாராஜ! விதிநிஷேதங்களைக் கடந்தவர்களும், நிர்க்குண பிரம சுரூபத்தை யறிந்தவர்களுமான முனிகளும் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் குணங்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டே காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் துவாபர யுகத்தின் கடைசியில் என்னுடைய பிதாவாகிய வியாஸ மஹரிஷியினிடமிருந்து பிரம்ம சுரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் இந்த ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தை அத்யயனஞ் செய்தேன். ஓ ராஜரிஷியே! நான் இயற்கையில் பிரம்ம சுரூபத்தை யறிந்தவனானாலும் உத்தமமான புண்யத்தைக் கொடுக்கும் பகவானுடைய சரிதத்தில் விசேஷ பிரேமையால் அந்த உபாக்கியானத்தை அப்யஸித்தேன். நீர் மஹாபுருஷனாகிய விஷ்ணுவின் பக்தராகையால் உமக்கு அதைச் சொல்லுகிறேன். அதில் சிரத்தையுள்ளவர்களுக்கு முகுந்தரிடத்தில் (மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவர்) பக்தி யுண்டாகும். விஷயங்களில் நிர்வேதத்தை யடைந்தவர்களும், மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களுமான யோகிகளுக்கு மஹாவிஷ்ணுவின் திவ்ய நாமங்களைக் கானம் பண்ணுவதே அபயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதலால் ஸித்தர்களுக்கும், ஸித்தியடையவேண்டியவர்களுக்கும் இதைவிட அனுகூலமான மார்க்கம் வேறில்லை. புத்திரன் முதலியவர்களிடத்தில் அபிமானம் வைத்து அறியாமலே வீணாகக் கழிக்கப்பட்ட அனேக வர்ஷங்களால் என்ன பிரயோசனம்? எந்தக் காலத்தில் ஆயுளானது வீணாகக் கழிக்கப்படுகிறதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அந்தக் காலமே மேலானது.

அதனால் நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முயற்சியுடையவனாவான். முன்னொரு காலத்தில், கட்வாங்கன் என்ற ஒரு ராஜரிஷியானவர் (தேவாஸூர யுத்தத்தில் தேவர்களுடைய பக்கத்திலிருந்து அஸூரர்களை ஜயித்தார். அப்பொழுது அவரிடத்தில் தேவர்கள் ஸந்தோஷப்பட்டு 'வேண்டியதைக் கேளும்' என்றார்கள். கட்வாங்கன், 'நான் எத்தனை காலம் ஜீவித்திருப்பேன்' என்று கேட்டான். பின்பு தேவர்கள், 'இன்னும் ஒரு முஹூர்த்தந்தான் உன்னுடைய ஆயுளில் பாக்கியிருக்கிறது' என்று பதில் சொன்னார்கள்.) தம்முடைய ஆயுளில் மீதியிருக்கும் காலம் இவ்வளவு என்று தெரிந்துகொண்டு ஒரு முஹூர்த்தத்துக்குள் சகல ஆசைகளையும் ஒழித்து, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து அவருடைய ஸாயுஜ்யத்தை யடைந்தார். ஓ மஹாராஜ! உமக்கு இது முதல் ஏழு நாள் ஆயுள் இருக்கிறது; ஆகையால் பரலோகத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் காரியத்தைச் செய்யும். மரணகாலம் ஸமீபித்தபோது புருஷன் பயமில்லாதவனாகப் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் களத்ரம் முதலியவைகள் ஆகிய இவர்களிடத்தில் தான் வைத்திருந்த அபிமானத்தை வைராக்கியமாகிய ஆயுதத்தால் நாசஞ்செய்ய வேண்டும். மேலும், ஸந்யாஸஞ் செய்துகொண்டு புத்திரன் முதலியவர்களை விட்டுப் பிரிந்தோமே என்று விசாரப்படாமல், கங்கை முதலிய புண்யதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஜ்னங்களுடைய நெருக்கமில்லாத சுத்தமான விடத்தில் விதிப்படி ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து பிரம்மத்தைத் தெரிவிக்கும் மூன்று அக்ஷர சுருபமாகிய பிரணவத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். அதனால் சுவாஸத்தை ஜயித்து, பிரஹ்ம பீஜமாகிய பிரணவத்தை நினைத்துக்கொண்டே மனத்தை அடக்கவேண்டும். புத்தியாகிய (நிச்சய ரூபமானது) ஸாரதியுள்ள புருஷன் மனத்தைக் கொண்டு (கடிவாளம்) ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம் ஆகிய ஐந்து விஷயங்களில் செல்லும் இந்திரியங்களைத் தடுக்க வேண்டும். மேலும் கர்ம வாஸனைகளால் இழுக்கப்படும் மனத்தை மங்களத்தைக் கொடுக்கும் ஈசுவர சுருபத்தில் புத்தியைக்கொண்டு செலுத்தவேண்டும். பின்னும் பகவத்ரூபத்தில் ஏதாவது ஒரு அவயவத்தை இடைவிடாமல் மனத்திற்கொண்டு

தியானிக்கவேண்டும். பிறகு அந்த மனத்தைப் பரப்பிரம்மத் தினிடத்தில் செலுத்தி, (பரமானந்த சுருபமாகச் செய்து) வேறு ஒன்றையும் நினைக்காமலிருக்கவேண்டும். எதனைத் தியானம் செய்ததால் மனமானது ஆசை முதலியவைகளால் கலங்காமல் தெனியுமோ அப்படிப்பட்டது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பாதமே யாம். ஒருகால் ரஜோகுண சம்பந்தத்தால் கலக்கமும், தமோகுணத்தால் மோஹமும் மனத்திற்கு ஏற்படுமானால் அப் பொழுது தாரணியால் மனத்தை அடக்கவேண்டும். அது ரஜோ குணம், தமோ குணம் ஆகிய இவைகளா லேற்படும் ஸகல தோஷங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடியது; பக்தி யோகத்தைச் சீக்கிரமாக உண்டாக்கக்கூடியது; தியானஞ் செய்கிறவர்களுக்கு மேலான க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது (இவ்வளவு மாஹாத்மியமுள்ளது தாரணியென்று தாத்பர்யம்) என்று சொன்னார்.

22. இதைக் கேட்டு பரீக்ஷித் மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, 'ஓ பிராம்மணேத்தம! எப்படி தாரணியைச் செய்யவேண்டும்? எதில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும்? எப்படிப்பட்ட தாரணை மனத்தின் தோஷங்களைப் போக்கும்? அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார்.

23—39. அதைக் கேட்டுச் சுகர் பின்வருமாறு பதில் சொல்லலானார். "ஓ மஹாராஜ! சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஆஸனத்தை யடைந்து மூச்சை யடக்கி, அபிமானங்களை யொழித்து, இந்திரியங்களை ஜயித்துப் பகவத் சுருபமாகிய ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தில் நிச்சய ரூபமாகிய புத்தியையும் மனதையும் செலுத்தவேண்டும். முன் கல்பத்திலிருந்ததும், இப் பொழுது இருக்கிறதும், அடுத்த கல்பத்தில் இருக்கக்கூடியது மான பிரபஞ்சமானது விராட் புருஷனுடைய சுருபத்தில் காணப்படுகிறது. அந்த பகவத் சுருபமானது பெரியவை களைவிடப் பெரிதானது. அந்தப் புருஷனுக்கு இந்த ஜகத்தே சரீரமாயிருக்கிறது. மேலும் (மஹத்தத்வம், அஹங்காரம், ஜந்து பூதங்கள் ஆகிய) ஏழு ஆவரணங்களுள்ள அண்ட கோசமாகிய சரீரத்திலிருக்கும் புருஷனுக்கு வைராஜன் என்று

பெயர். இவரே தாரணைக்கு ஆசிரயமாயிருப்பவர். (ஸ்தூல ரூப தாரணையாற்றான் சூட்சும ரூபத்தில் பக்தியுண்டாகு மென்பது கருத்து.) மேற்காட்டிய வைராஜனென்னும் புருஷனுக்குப் பாதாலத்தைப் பாதமூலமாகவும், ரஸாதலத்தைப் புறங்கால்களாகவும், மஹாதலத்தைப் பாதங்களின் இருபக்கங்களாகவும், தலாதலத்தைக் கணைக்கால்களாகவும், ஸுதலத்தை இரு முழங்கால்களாகவும், விதலம், அதலம் ஆகிய இவைகளை இரண்டு தொடைகளாகவும், பூதலத்தை ஜகனமாகவும், ஆகாசத்தை நாபியாகவும், ஸ்வர்க்கத்தை மார்பாகவும், மகர்லோகத்தைக் கழுத்தாகவும், ஜனலோகத்தை முகமாகவும், தபோலோகத்தை நெற்றியாகவும், ஸத்யலோகத்தைச் சிரஸ் ஆகவும் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், அநேக சிரஸுள்ள அந்தப் புருஷனுக்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கைகள். திக்குகளே அவருக்குக் காதுகள் (இந்திரிய கோளகங்கள்). சப்தமே ஈரோத்ரேந்திரியம்.

அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு அசுவின் தேவர்களே மூக்குகள். கந்தமே கிராணேந்திரியம். ஜ்வலிக்கும் அக்னியானது அவருக்கு முகமாகும். த்யுலோகமே கண்கள். ஸூர்யனே சக்ஷூரிந்திரியம்; இரவும், பகலும் ஆகிய இரண்டும் இமைகள். சதுர்முக பிரஹ்மாவின் பதம் அவருடைய புருவ நெரித்தலாகும். ஜலத்திற்கு அபிமானியான வருணன் அவருக்கு முகவாய்க்கட்டை. ரஸங்களே அவருடைய நாக்கு. தேசத்தாலும், காலத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவராகிய அந்தப் புருஷோத்தமனுக்கு வேதங்கள் சிரஸாக விருக்கின்றன. யமனே சிங்கப்பற்கள். ஸ்நேகத்தின் அம்சங்களே பற்கள். ஜனங்களை மோஹிக்கச் செய்யும் மாயையே அவருடைய சிரிப்பு. அவருடைய கடைக்கண் பார்வையே அளவற்ற விருஷ்டி. (ஸகல பிரபஞ்ச விருஷ்டியானது பகவானுடைய கடாக்ஷாதீன மென்பது கருத்து. வெட்கமே மேலுதடு. உலோபமே கீழுதடு. தர்மமே ஸ்தனம். அதர்ம மார்க்கமே பின்பக்கம். பிரஹ்மதேவரே அவருக்கு ஆண்குறி. மித்ராவருணர்களே விருஷணங்கள். ஸமுத்ரங்களே வயிறு. பர்வதங்களே அவருடைய எலும்புகள். கங்கை முதலிய நதிகளே

அவருடைய நாடிகளாகின்றன. மரங்களே உரோமங்கள். ஓ ராஜ சிரேஷ்டரே! வாயு பகவானே அளவற்ற வீர்யமுள்ள வைராஜருக்குப் பிராணன். காலமே அவருடைய (நடை) கதி. முக்குணங்களா லுண்டாகும் ஸம்ஸாரமே அவருக்குக் கர்மங்கள். அந்தப் பரமேஸ்வரனுக்கு மேகங்களே தலைமயிர்கள். ஓ பரீக்ஷித் மஹாராஜனே! ஸந்தியா காலங்கள் அந்தப் பிரபு விற்கு வஸ்திரமாக விருக்கின்றன. அவ்யக்தமே (பிரதானம்) அவருக்கு ஹருதயமாயிருக்கிறது. ஸகல ஓஷதிகளையும் விருத்தி செய்யும் சந்திரனே மனஸ். மஹத்தத்வமே அவருடைய விஞ்ஞான சக்தி. ருத்ரனே அவருக்கு அந்தக்கரணம். குதிரை, அசுவதரீ (கழுதைக்கும் பெண்குதிரைக்கும் உண்டானது), ஓட்டகம், யானை ஆகிய இவைகள் அவருக்கு நகங்கள். ஸகல மிருகங்களும், பசுக்களும் அவருடைய சுரோணிதேசம். பறவைகள் ஜகத்தை விருஷ்டிக்கும் அவருடைய வேலைத்திறமை. மனுவே புத்தி. மனித வர்க்கமே இருப்பிடம். கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், சாரணர்கள், அப்ஸர ஸ்திரீகள் ஆகிய இவைகளே ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வர ஸ்மிருதிகள். அஸுர ஸைன்யமே அவருடைய பராக்கரமத்திற்கு இருப்பிடம். பிராஹ்மணர்களே அவருக்கு முகம். க்ஷத்திரியர்களே கைகள். வைசியர்களே தொடைகள். சூத்ரர்களே பாதங்கள். (சித்தம் ஸ்திரமமாக விருப்பதற்காக விராட், ஜீவன், ஈசுவரர் ஆகிய இவர்களை ஒன்றாக உபாவிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.) மேலும் பலவகையான பெயருள்ள வஸுருத்ரர்கள் முதலிய தேவர்களுடன் ஹவிஸி னால் செய்யக்கூடிய திரவ்ய யாகமானது அந்தப் பரமபுருஷனைப் பூஜிக்கும் கர்மமேயாம். வைராஜருடைய அவயவங்கள் இம்மா திரியானவைகள். எல்லாவற்றிற்கும் பெரியவரான இந்தப் பரமபுருஷனிடத்தில் மோக்ஷமடைய விரும்பியவர்கள் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். இதைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. ஸகல பிராணிகளுடைய புத்தி விருத்திகளால் ஸகலத்தையும் அனுபவிக்கிறவரும், எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாகவும், ஸத்ய சுருபியாயு மிருக்கும் அவரையே பஜிக்கவேண்டும்; அவரைக்காட்டிலும் வேறு இடத்தில் ஆசைப்படக்கூடாது. அப்படி ஆசைப்படுவதால் ஸம்ஸாரத்தை அடையும்படி நேரிடும். ஸ்வப்

னத்தில் சில ஸமயத்தில் அநேக ஜீவர்களைக் கல்பித்து, ஜீவன் அந்தந்த இந்திரியங்களைக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் பார்ப்பது போல் ஈசுவரன் தாம் ஒருவராக இருந்து எல்லாவற்றையும் தம் முடைய வித்யா சக்தியால் அனுபவித்து, அவைகளில் ஸம்பந்தப் படாதவராகவும் ஆனந்த நிதியாகவும் பிரகாசிக்கிறார்.

தோட்டு

ஆத்மஸ்வரூப—லக்ஷ்மீ, பிரஹ்மா முதலிய சேதனங்கள் எப் பொழுதும் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வு தாழ்வு உள்ளவைகளாக இருக்கிறதை அறியாதவர்கள்—விஜு. ஸாமகீ—“ஆத்ம தைன்ய” என்னும் பாடத்தை ஆசிரயித்து, ‘தனக்குக் குறைவை உண்டு பண்ணக்கூடியவைகள்’ என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.—விஜு. மளாளம்—“ஓ மைத்ரேயி! ஆத்மாவைப்பற்றியே விசாரிக்கவேண்டும்; குருமுகமாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்;” “அந்த ஒருவராகிய ஆத்மாவையே அறியுங்கள். மற்ற வார்த்தைகளை விட்டுவிடுங்கள்.”—சுருநிகன். ஸாங்கியம்—“ஞான யோகத்தாலே சாங்கியர்களுக்கும், கர்மயோகத்தால் யோகிகளுக்கும்,” பகவத் கீதை. அஷ்டாங்க—யமம், நியமம், தியானம், தாரணம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், ஸமாதி என்று எட்டு அங்கமுள்ளது. விதி நிஷேதம்—இதனைச் செய் என்று சொஸ்திரத்தில் சொல்லியிருப்பது விதியாகும்; இதனைச் செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லியிருப்பது நிஷேதமாம்—மேற்சொல்லிய விதி நிஷேதமென்பதற்கு, விதி நிஷேதங்களைச் சொல்லும் வேதத்தால் காண்பிக்கப்படுகிற காம்ய கர்மங்களென்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். அவசியம் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதாக வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சமஹாயக்ருங்களே விதியென்றாவது, ஸுராபானம் செய்யக்கூடாதென்பதே நிஷேதமென்றாவது இவ்விடத்தில் அர்த்தம் அல்ல.—வீர. நீர்க்குளம்—ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளுடன் சேர்ந்த ஸத்வகுணமற்றது—வீர. கடைசியில்—மூலத்தில் “த்வபரா தென” என்று இருப்பதால் அதற்கு ‘கலியுகத்தின் ஆதியில்’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். வியாஸமஹரிஷியும், சந்தனு சக்ரவர்த்தியும் ஒரேகாலத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால்—வீர. வியாஸ மஹரிஷியானவர் தம்முடைய அறுநூறுவது வயஸில் திருதராஷ்டிரரை உண்பண்ணினார் என்று சொல்லியிருப்பதாலும், துவாபர யுகத்தின் கடைசியில் பாரதக் கதை நடந்ததாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், துவாபரயுகத்தில் கிருஷ்ண வதாரத்திற்கு முந்தி என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்—விஜய.

பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை—மூலத்தில் 'பிரஹ்ம ஸம்ஹிதம்' என்று இருப்பதால் வேதத்திற்குச் சமமானது. பாகவதம்—பகவான் நேரில் உபதேசித்த நான்கு சுலோகங்களைக்கொண்டு செய்யப் பட்டதால் அல்லது பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய் வர்ணிப்பதால்—வீர. சொல்லுகிறேன்—முகத்தனாகிய என்னாலும் அப்யஸிக் கப்பட்ட இந்தப் பாகவத புராணமானது, மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டியவராகிய உமக்கு உபயோகமானது என்று தாத் பரியம் — வீர. அவயவத்தை— முகத்தை—வீர. பெரிதானது.— “இவர் பூமியைவிடப் பெரியவர்; அந்தத்தைக்காட்டிலும் பெரியவர்; இவ்வுலகங்களைக்காட்டிலும் பெரியவர்” சுருதி. சுவர்க்கத்தை—மூலத்தில் “ஜ்யோதிரஸீகம்” என்று இருப்பதால் நக்ஷத்ரலோகம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். பறவைகள்— வேத சுருதிகளான தித்திரி முதலிய பகவிகள்—வீர. நிறமை— “எவரால் ஹம்ஸங்கள் வெண்மை நிறமுள்ளவைகளாகவும், கிளிகள் பச்சை நிறமுள்ளவைகளாகவும், மயில்கள் பலவகை நிறமுள்ளவைகளாகவும் விருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ அவர் நமக்கு விருத்தியை உண்டுபண்ணுவார்.”—மூலத்தில் “வ்யாகரணம்” என்று இருப்பதால் அதற்கு ஆச்சரியத்தை யுண்டுபண்ணும் வார்த்தை என்று அர்த்தம். சந்த். இருப்பிடம்—மனுஷ்ய ஜன்மாவானது ஞானத்திற்கும், பக்தி முதலிய ஸ்தானங்களுக்கும் உபாயமாயிருக்கிறது. யாகம் முதலிய கர்மங்கள் ஞானம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருப்பதால், அக்கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கே பிரஹ்மோபாஸனத்தில் அதிகாரம் ஏற்படுகிறபடியால் மனுஷ்ய சரீரமே எல்லாவற்றிற்கும் உபயோகமானது—சந்த். அஸுரஸைய—“அஸுரானிக வீர்ய” என்று ஒரு பாடமுண்டு. அதற்கு ‘ப்ரஹ்மாதனே ஸ்மரணம்’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்.—வீர.

அத்தியாயம் 2

பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தும் வகை

1—21. பிரளய காலத்தில் பிரம்மதேவரானவர் மேற்காட்டியபடி விராட் புருஷனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். (வைராஜ தாரணையைச் செய்தார்.) அதனால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து பிரஹ்மதேவருக்கு மறந்துபோயிருந்த சிருஷ்டிச் சத்தியை மறுபடியும் அனுக்கிரகித்தார். அதனால் பிரஹ்மதேவர் வீணாகாத ஞானமுள்ளவராகவும், நிச்சயமாகிய புத்தியுள்ளவராகவும், பிரளயத்திற்கு முன்பு இருந்ததுபோலவே உலகத்தை ஸிருஷ்டித்தார். (தாரணையானது இம்மாதிரியான மாஹாத்மிய முள்ளது என்று கருத்து.) வேதங்கள் யாவும் கர்மங்களையும், அவற்றின் பலன்களையும் சொல்லுகின்றன. ஆனாலும் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளில் புருஷார்த்தம் ஒன்றுமில்லை. அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனதிற்கு ஆசையைக் கொடுக்கிறதே யொழிய வேறில்லை. (பெயரால் அழகுள்ளது) ஸ்வப்பனத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் நாம் விழித்துக்கொண்டபொழுது இல்லாமற் போவதுபோல மாயாரூபமான கர்ம மார்க்கத்தில் அலைந்தும் கொஞ்சமேனும் ஒப்பற்ற ஸுகம் கிடைக்கிறதில்லை. ஆகையால் விவேகமுள்ளவன் தேக நிர்வாகத்திற்கு வேண்டியவரையில் போக்கிய வஸ்துக்களை அபேக்ஷிப்பான் ; அவைகளிலும் ஆஸக்தியில்லாமல் ஜாக்ரதையாக இருப்பான். மேலும் இவைகள் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளல்ல என்ற நிச்சயமுள்ள வனாகவும் இருப்பான். ஆனதுபற்றி, தேகத்திற்கு வேண்டிய விஷயங்கள் சலபமாக அவனுக்குக் கிடைக்குமானால் அவன் இக்கர்மங்களில் முயற்சி செய்யமாட்டான். கர்மங்களோ மிகவும் சிரமத்தைக் கொடுக்கின்றன. எல்லாத் தேசங்களிலும் எப்பொழுதும் பிறரை அபேக்ஷியாமல் பிரயாசமின்றிக் கிடைக்கும் பூமியாகிய படுக்கை ஸித்தமாக இருக்க, பணச் செலவினால் கிடைக்கக் கூடியதும், இஷ்டமான காலங்களில் அகப்படாததுமான கட்டில் முதலிய படுக்கையை ஞானமுள்ளவன் அபேக்ஷிப்பானா? தன்னுடைய கைகளுக்குத் தலையணைகளால் என்ன பிரயோசனம்? தவிரவும், அன்னத்தை வைத்துக்கொண்டு புஜிக்க அஞ்சலி

(சேர்ந்த இரு கைகள்) ஸ்வாதீனத்திலிருக்க, பலவகையான பாத்திரங்களை அபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுமா ? மேலும் திக்குகளும், மரவுரிகளும் உடுத்திக்கொள்ளக்கூடியவைகளாக விருக்கும்போது, பட்டு வஸ்திரம் முதலியவைகளை ஏன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும் ? வழியில் கந்தைத்துணி அகப்படாதா ? பிறரையே போஷிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள (பழம் முதலியவைகளாலென்பது கருத்து) மரங்கள் ஆகாரத்தைக் கொடாமலிருக்குமா ? தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் நதிகள் வறண்டுபோயினவா ? வலிப்பதற்கு மலைகளில் குகைகளிருக்கின்றனவே ; அவைகள் அரசர்களால் மூடப்பட்டனவா ? ஆகையால் பிறரை யாசியாமலே தேக யாத்ரையை நடத்திக்கொள்ளலாம். மேற்கூறியவைகள் கிடைக்காவிடிலும் சரணாதர்களான நம்மைப் பகவான் ஸம்ரக்ஷிக்க மாட்டாரா ? இப்படியிருக்க, பணத்தால் கர்வங்கொண்டு கார்யம் அகார்யம் இவைகளை யறியாத மமதைகொண்டவர்களை விவேகிகள்கூட ஏன் உபாலிக்குறர்கள் ? ஸ்ரீமந்நாராயணரையே (மற்றவர்களை விட்டு) ஸேவிக்கவேண்டும். அவர் எல்லோருடைய சித்தத்திலும் தாமாகவே எப்பொழுது மிருப்பவர் ; ஆத்ம ரூபியா யிருப்பவராகையால் அவர் எல்லாருக்கும் பிரியர் ; சரீரம் முதலியவைபோல அநித்தியரல்லர் ; ஸத்திய ஸ்வரூபியாயிருப்பவர் ; ஸேவிக்கக்கூடிய குணங்களால் நிறைந்தவர் ; நாசமற்றவர் ; அவரை ஸேவிப்பதால் மேலான ஸுகம் கிடைக்கிறது ; மேலும், ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கும் அவித்யை முதலியவைகள் நாசமடைகின்றன ; கர்ம ஜடர்களாயும், ஞான ஹீனர்களாயுமுள்ள மனுஷ்ய பசுக்கள் விஷயங்களிலேயே ஆசை கொள்ளுகிறார்கள் ; தாரணையைச் செய்கிறதில்லை ; மேலும், யமலோகத்திலிருக்கும் வைதரணீ நதியில் தம்முடைய கர்ம வசத்தால் துக்கத்தை யனுபவிப்பதுபோல, ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி துக்கப்படுகிறார்கள் ; இப்படிக் கஷ்டப்படும் ஜனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் விவேகியான புருஷன் பகவானைச் சிந்திப்பதாகிய தாரணையைச் செய்யாமலிருப்பானா ? சிலர் தம்முடைய ஹிருதயத்திலிருக்கும் அவகாசத்தில் நான்கு கைகளுள்ளவரும், தாமரைமலர், சக்ரம், சங்கம், கதை ஆகிய இவைகளைத் தரிப்பவரும், பிராதேசமாத்ர சரீரமுள்ளவருமாக

வலிக்கும் பரமபுருஷனை இடைவிடாமல் தியானிக்கிறார்கள். அந்தப் புருஷன் தாமரை மலர்போன்ற நீண்ட கண்களுள்ளவர்; முகமலர்ச்சி யுள்ளவர்; கதம்ப (கடம்பம்) புஷ்பத்தின் தாதுகள் போல் பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்; மிகுந்த காந்தி பொருந்திய இரத்னங்க ளிழைத்த ஸ்வர்ணமயமான தோள்வளைகள், கிரீடம், குண்டலம் ஆகிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; அவருடைய பாதங்கள் யோகிகளுடைய மலர்ந்த ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவைகள்; மார்பில் லக்ஷ்மியுள்ளவர்; கௌஸ்தப ஹாரம் தரித்தவர்; குறையாத காந்தியுள்ள வனமாலையால் பிரகாசிப்பவர்; மேலும், விலையுயர்ந்த அரைநாண், மோதிரம், வளை முதலிய ஆபரணங் களால் விளங்கும் திவ்ய தேகமுள்ளவர்; அவருடைய முகமானது புன்சிரிப்புள்ளது; மேலும், கறுப்புநிறமுள்ளவைகளும், காந்தியுள்ளவைகளும், பளபளப்புள்ளவைகளுமான சுருட்டை மயிர்களால் அழகானது; கம்பீரமாகிய சிரிப்பு, பார்வை, புருவநெறித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஜனங்களை அனுக் கிரகிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளது; இம்மாதிரியான பகவத் ஸ்வ ரூபத்தை மனது ஸ்வாதீனப்படுகிறவரையில் தியானிக்கவேண் டும். எப்படியெனில், மேற்காட்டிய பாதம் முதல் சிரிப்பு வரையிலுமுள்ள பகவானுடைய அவயவங்களும் சேஷ்டைகளும் ஒவ்வொன்றாகத் தியானிக்கப்படவேண்டும். மனது அவைகளிலே பதிந்து, விஷயங்களில் செல்லாமலிருந்தபோது அதை விட்டு வேறு அவயவத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் நித்ய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு சுத்த னாகப் பரமபுருஷனுடைய பெரிதாகிய அந்த ரூபத்தைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அவரிடத்தில் பக்தியுண்டாகும் வரையில் அவருடைய பெரிதாகிய ரூபத்தைத் தியானஞ் செய்ய வேண்டும். அவர் பிரஹ்மா முதலியவர்களுக்கும் மேலானவர்; ஜகத்திற்கு அதிபதி; எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாயிருப்பவர்; ஓ மஹாராஜ! ஒருவன் இப்படி சித்தம் சுத்தியானபிறகு ஸகல ஆசைகளையும் ஒழித்து இந்தச் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று விரும்புவானாகில், புண்ய கேஷத்திரத்தில் உத்தராயணம் முதலிய காலங்களில் ஸ்திரமாயும், ஸுபிகரமுமான ஆஸனத்

தில் உட்கார்ந்து, பிராணயாமஞ் செய்து சுவாஸத்தை அடக்கி, வேறு விஷயங்களில் பற்றுதல் இல்லாதவனாக மனத்தால் பிராணனையும், இந்திரியங்களையும் அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மேலும் அந்த மனத்தை நிர்மலமாகிய புத்தியாகச் (நிச்சய ரூபமானது) செய்து, அந்தப் புத்தியை அதற்கு ஸாக்ஷியாக விருக்கும் ஜீவனிடத்தில் சேர்க்கவேண்டும். அந்தச் சுத்தமாகிய ஆத்மாவைப் பரப்பிரஹ்மத்தினிடம் இலயிக்கச் செய்து, சாந்தியை யடைந்து கார்யத்திலிருந்து ஒழிவடையவேண்டும். தேவர்களுக்கும் மேலான காலத்தாலும், அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் பாதிக்கப்படுகிறதில்லை. ஜகத்திற்கு அதிபதிகளான தேவர்களும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்குப் பிரபுக்களல்ல. அந்த ஆத்மாவிடத்தில் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்களும் மாறுதலும், மஹத் தத்வம், பிரதானம் ஆகிய இவைகளும் இல்லை. ஆத்மாவை விட வேறானவைகளை (இவை ஆத்மாவல்ல என்று) விசாரித்து, தேகம் முதலியவைகளில் ஆத்மத்வ புத்தியைவிட்டு, ஒவ்வொரு சுண்ணத்திலேயும் வேறிடத்தில் பிரியம் வைக்காத தங்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் விஷ்ணுவின் பதத்தையே பக்தர்கள் தியானஞ் செய்கிறார்கள் ; ஆகையால் அதுவே மேலானது என்கிறார்கள். இந்தப் பதத்தை யடைந்தவனே கிருதகிருத்யன். இம்மாதிரி சாஸ்திர விசாரத்தாலுண்டான விசேஷ ஞானத்தால் விஷய வாஸனைகளை எரித்துப் பிரஹ்மபாவத்தை அடைந்த முனியானவர் கீழ் முகமான வாயுவானது வெளியில் போகாமலிருக்கும்படி தம்முடைய பாதமூலத்தால் (குதிகால்) ஆஸனத்தை அடைத்துக்கொண்டு சிரமமில்லாதவராக, கொப்பூழ், ஹிருதயம், மார்பு, முகவாய்க்கட்டை, புருவங்களின் மத்திய பாகம், தலை ஆகிய ஆறு ஸ்தானங்களிலும் அந்தந்த வாயுவைச் செல்லும்படி செய்யவேண்டும். பின்னும், நாபியாகிய மணிபூரகத்திலிருந்த வாயுவை ஹ்ருதயமாகிய அநாஹத்தத்தில் செல்லச் செய்து, அதிலிருந்து மார்பாகிய விசுத்த ஸ்தானத்திற்குப் போகச் செய்து, சித்தத்தை யடக்கிக்கொண்டு, அதை விசுத்த ஸ்தானத்தின் மேற்பாகமாகிய தாதுமூலத்திற்கு மெதுவாகக் கொண்டுபோகவேண்டும். அதிலிருந்து ஆஞ்ஞாசக்கரமாகிய புருவங்களின் மத்ய பாகத்தில் அந்த வாயுவைச் செலுத்த

வேண்டும். அப்போது காதுகளையும், கண்களையும், மூக்குகளையும், முகத்தையும் மூடிக்கொண்டு வாயுவை வெளியில் விடாமல் அடக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். வேறு விஷயங்களை விரும்பக்கூடாது. இப்படி ஆஞ்ஞாசக்கரத்தில் பிராணனை அரை முஹூர்த்தகாலம் நிறுத்திக்கொண்டிருந்து, பிறகு தடையற்ற ஞானமுள்ளவனாகப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யடைந்து, பிரஹ்மாத்மாமகிய தலையைப் பேதித்து வாயுவை வெளிப்படுத்தி, தேகத்தை விடவேண்டும்.

22—31. ஓ மஹாராஜ! இந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தில் பிரஹ்மலோகம் போகிறவனானாலும் அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களுள்ள தேவர்கள் வலிக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய விடங்களுக்குச் செல்லுகிறவனானாலும் மனத்தையும், இந்திரியங்களையும் தன்னுடன் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போகிறான். வாயுவிற்குள் அடங்கிய இலிங்க சரீரமுள்ள மஹாயோகிகள், மஹர்லோகம் முதலியவைகளிலும், பிரஹ்மாண்டத்திற்கு வெளியிலும் போவார்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உபாஸனை, தபஸ், அஷ்டாங்கயோகம், ஞானம் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் போவார்கள். அந்த வழியில் போனவர்கள் மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட கதியானது யாகம் முதலிய கர்மங்களால் கிடைக்கிறதில்லை. பிரஹ்மலோக மார்க்கத்தில் சென்றவன் முதலில் அக்னிக்கு அபிமானியான தேவதையை அடைகிறான். பிறகு ஜ்யோதிவின் ரூபமாகிய ஸுஷுமனா நாடி வழியாய் ஒன்றிலும் ஆசைப்படாதவனாக உத்தமமான, சிம்சுமாரமென்ற ஜ்யோதி சக்கரத்தை யடைகிறான். பின்பு ஸூரியன் முதலியவர்களுக்குமான இலிங்க சரீரத்துடன் தானொருவனாகப் பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் வலிக்கக்கூடியதும், எல்லாராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான மஹர்லோகத்தை யடைகிறான். அந்த ஸ்தானத்தில் அநேக கால ஜீவிகளான பிருகு முதலியவர்கள் ஆனந்தமாக வலிக்கிறார்கள். பிறகு அவர்கள் அந்தக் கல்பத்தின் முடிவில் ஸங்கர்ஷண பகவானுடைய முகத்திலிருந்து உண்டான

அக்கினியால் உலகங்கள் எரிக்கப்படுவதைப் பார்த்து, அதன் உஷ்ணத்தைச் சகியாமல் அந்த உலகத்திலிருந்து ஸனகர் முதலியவர்கள் வலிக்கும், இரண்டு பரார்த்தம்வரையில் அழியாமலிருக்கக்கூடிய பிரஹ்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். அவ்விடத்தில் சோகம், ஜரை (கிழத்தனம்), மரணம், துக்கம், பயம் ஆகிய இவைகள் இல்லை. ஆனாலும், அந்த உலகத்திலிருப்பவர்கள், “பிரஹ்மலோகம் சோகமோகங்களற்றது; ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு மேலானது” என்று நினையாமல் கர்மஜடர்களாக, ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் அஞ்ஞானப்பற்றி வருத்தப்படுகிறார்கள். அதைத் தவிர வேறு துக்கம் அவ்விடத்திலில்லை. அந்த உலகத்தை யடைந்தவன் பிரஹ்ம பிரளயத்தில் இலிங்க தேகத்துடன் பூமியின் ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஜலத்தை யடைந்து, தாமஸியாமல், பயமில்லாதவனாகத் தேஜோமயனாகி வாயுவை யடைந்து அனுபவம் முடிந்தவுடன் ஆகாச சரீரத்தை அடைகிறான். பின்னும் அவன் கிராணேந்திரியத்தைக்கொண்டு வாஸனையையும், இரஸனேந்திரியத்தைக்கொண்டு ரஸத்தையும், நேத்ரத்தைக்கொண்டு உருவத்தையும், துவகிந்திரியத்தைக்கொண்டு ஸ்பர்சத்தையும், சுரோத்ரேந்திரியத்தைக்கொண்டு ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தத்தையும், கர்மேந்திரியங்களைக்கொண்டு அவைகளின் வியாபாரங்களையும் அடக்கிக்கொள்ளுகிறான். மேலும் அவன் பூதஸக்ஷிமங்கள், பத்து இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு இலயஸ்தானமாயும், மனோமயமாயும், தேவதா ரூபமாயுமுள்ள ஆவரணமாகிய அஹங்காரத்தை யடைந்து, பிறகு அதனுடன் விஞ்ஞான தத்வத்தை யடைகிறான். பின்னும் அவன் குணங்கள் இலயிக்கும் இடமான பிரதானத்தை அடைகிறான் (இலயிக்கிறான்). இப்படி உபாதிகள் யாவும் இலயமடைந்த பிறகு ஆனந்த ஸ்வரூபியான ஜீவன் விகாரமற்றதும், ஆனந்தஸ்வரூபியுமான ஆத்மாவை அடைகிறான். ஓ மஹாராஜ! இம்மாதிரியான பதத்தை யடைந்தவன் மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை.

32—37. ஸத்யோமுக்தி, கிரமமுக்தி யென்ற இரண்டு மார்க்கங்களும் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டவைகள். இவைகளை

ஸ்ரீ பகவானாகிய வாஸுதேவர் முன்னொரு காலத்தில் பிரஹ்ம தேவருக்கு உபதேசித்தார். நீர் இப்பொழுது அவைகளை அறிய விரும்பியபடியால் உமக்குச் சொன்னேன். ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் ஜனங்கள் மோகஸ்தை யடைவதற்குப் பல மார்க்கங்க ளிருந்தாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியை யுண்டுபண்ணும் மேற்காட்டிய மார்க்கமே மேலானது. அதுவே ஸுகமாய் அநுஷ்டிக்கக்கூடியது ; இடையூற்றது ; தவிரவும் முன்னொரு ஸமயத்தில் பிரஹ்மதேவர் ஒரே சித்தராக இருந்து, ஸகல வேதங்களையும் மூன்று தடவை படித்துப் பார்த்து, மேற் சொல்லிய மார்க்கமே பகவத் பக்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது என்று நிச்சயித்தார். மேலும் பரமாத்மாவானவர், ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாய் இருப்பதைக்கொண்டும், புத்தி முதலியவைக்கொண்டும், லித்திக்கும் அனுமானத் தைக்கொண்டும் எல்லாராலும் பார்க்கப்படுகிறார். ஆகையால், ஓ பரீகழித்து மஹாராஜனே ! எந்த விடத்திலும், எக்காலத்திலும் மனிதர்கள் ஸ்ரீமத் நாராயணனையே ஸ்மரிக்கவேண்டும்; அவரு டைய கதையைக் கேட்கவேண்டும்; திவ்விய நாமங்களை உச்சரிக்க வேண்டும். ஆகையால் ஸ்ரீ பகவானுடைய கதையாகிய அமிரு தத்தைச் சுரோத்ரமாகிய பாத்திரத்தால் எவர்கள் பஜிக்கிறார் களோ, விஷய ஆசையால் கலங்கிய அவர்களுடைய சித்தமானது சுத்தமாய்விடுகிறது மன்றி அந்தப் புண்யசாலிகள் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் பதத்தையும் அடைவார்கள்.

தோட்டு

ஸிருஷ்டித்தார்—“ தாதாவானவர் முன்னிருந்ததுபோல ஸிருஷ்டித்தார் ”—சுருதி.—பிரளய காலத்தில் முன் கல்பத்திலுள்ள பிரஹ்மதேவருடன் ஸிருஷ்டி விஷயமான ஞானமும் நஷ்டமாகி விட்டது. பிறகு ஸிருஷ்டி காலத்தில் இந்தக் கல்பத்திய பிரஹ்ம தேவர் முன் அத்யாயத்தில் சொன்னபடி பகவானிடம் மனதைச் செலுத்தி, அதனால் ஸிருஷ்டி ஞானத்தை யடைந்தார். இப்படி அர்த்தஞ் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் முன் கல்பத்திய பிரம்மதேவரே இந்தக் கல்பத்திலுமிருந்து ஸிருஷ்டித்தாரென்று ஏற்படும். அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. ஒவ்வொரு கல்பத் திலும் பிரஹ்மதேவர் வேறு என்று கொள்வதே நியாயம். அவர்க ளெல்லோரும் பிரளயம் வந்தவுடன் பிரம்மதேவருடன் முக்தி

யடைகிறார்கள்.” “பிரளய காலத்தில் பிரஹ்மலோகத்திலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் முக்தியை யடைகிறார்கள்”—சுருதிகள். தவிரவும், பகவானுடைய அளவற்ற கிருபையை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறந்தார்களென்று சொல்வதும் உசிதமல்ல; ஆதலால் மூலத்திலிருக்கும் ஸ்மிருதி என்ற பதத்திற்கு விருஷ்டி ஞானமென்றே இவ்விடத்தில் அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ஆகையே—வைராஜ தாரணையால் விருஷ்டி ஞானம் உண்டாகிறதென்றால், அந்தத் தாரணையானது அந்த ஞானத்தால்தான் உண்டாகவேண்டும். ஆதலால் அந்யோந்யாசிரய தோஷம் நேரிடுகிறது. சமாதானம்—பகவானுடைய கொப்பூழில் தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து பிரம்மதேவர் உண்டானார். அவருடைய தப வினால் நாராயணன் ஸந்தோஷித்தார். அப்பொழுது “ஓ சதூர் முகரே! மறுபடியும் நீர் தபஸ், ஞானம் இவைகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டும். அவைகளால் ஆவரணம் விலகும். அப்பொழுது நீர் என்னிடத்தில் உலகங்களையும், அவைகளில் என்னையும் பார்க்கலாம்” என்று பகவான் சொன்னார். பிறகு பிரஹ்மதேவர் விருஷ்டி டிக்கப்படும் ஸகல பதார்த்தங்களையும் முன்னமே பார்த்து, அவைகளைப் பகவானுடைய அவயவங்களாகப் பாவித்து, அந்தத் தாரணையால் விருஷ்டி ஞானம், ஸாமர்த்தியம் இவைகளை யடைந்தார். வீர.- நிர்ஃசயமாகிய-வியவஸாய புத்தி என்று மூலத்திலிருப்பதால் விருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று முயற்சிசெய்தவர். விஜயத். வேதங்கள்—ஸகல வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு இந்தப் பரமாத்மாவே அர்த்தமா யிருக்கிறார். பகவானுடைய இச்சையால் உண்டான ஸம்ஸாரத்தில் அலைந்துகொண்டு ஒன்றையும் அறியாதவனாகி, கர்ம வாஸனையினால் பலவகையான ஜன்மங்களை யடைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவன் இந்திரன் முதலிய சப்தங்களுக்கு அந்த அந்தத் தேவதைகளை அர்த்தம் என்று நினைக்கிறான்—அது ஸரியல்ல. அந்தத் தேவர்களிடத்தில் குறைவற்ற ஐசுவர்யமாவது, புருஷார்த்தமாவது இல்லை. மேலும் அவர்களை உபாஸிப்பதால் புருஷார்த்த மொன்றும் கிடைக்கிறதில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீமத் நாராயணனையே ஸேவிக்கவேண்டும்; ஸ்மரிக்கவேண்டும். அவரே ஸகல வேதங்களுக்கும் அர்த்தம்.—விஜயத். விவேகமுள்ளவன்—ஸகல நாமங்களும் ஸ்ரீமத் நாராயணனையே சொல்லுகின்றன என்பதை எப்பொழுதும் மறவாமலிருப்பவன். தாய் தந்தை முதலிய பந்துக்களைவிட மிகவும் ஜனங்களுக்கு வேதங்கள் அனுகூலத்தையே உபதேசிப்பவைகளாகையால் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களுள்ள ஜனங்களுடைய புத்திக்கு அதுகுணமாக ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஸ்திரமில்லாத பலத்தைக் கொடுக்கும் கர்மங்களையும், சாகவதமான மோக்ய ஸாதனங்களையும் அவ்வேதங்கள் உபதேசிக்கின்றன. அஞ்ஞர்கள்

ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளையே அடைய விரும்பி, அதன் ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். விவேகிகள் அவைகளை அஸ்திரமானவைகளென்று நினைத்து, சாசுவதமான ஸுகத்தை யடைய விரும்பி அதன் ஸ்தானங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். ஆகையால் வேதங்கள் அற்ப பலமுள்ள கர்மங்களை உபதேசித்து ஜனங்களை ஏமாற்றிவிட்டன என்று சொல்வது உசிதமல்ல—வீர. கிடைக்கிற தில்லை—கர்ம பலம் தாழ்ந்ததென்று காட்டப்பட்டது. கர்மங்கலி—நம்மால் அனுபவிக்கக்கூடியது. நம்முடைய முயற்சியில் லாமலேயே அவசியம் எரித்திக்கும் என்று அதற்காகச் சிரமப்பட மாட்டான்—சந்த. மமதை—“நான் ஈச்வரன், நான் போகமுள்ளவன், நான் எரித்தன், நான் பலமுள்ளவன், ஸுகமுள்ளவன், பணக்காரன், மேலான குலத்தில் பிறந்தவன், ஆனதால் எனக்குச் சமானமானவன் உலகத்தி லொருவனுமில்லை” என்று கர்வங்கொண்டார்கள். பிரியர்—ஜனங்கள் பணம், களத்திரம், புத்ரன் ஆகிய இவைகளை ஆத்மாவின் ஸௌக்கியத்திற்காகவே ஸம்பாதிக்கிறார்கள். ஆத்மாவிற்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர் பிரியரென்பதில் என்ன ஆகேற்பம்.—வீர. ஸத்யஸ்வரூபி—புருஷார்த்த ஸ்வரூபி, வீர. பிராதேச—கட்டை விரலுக்கும் ஆள் காட்டி விரலுக்கும் (தர்ஜனாக்கு) இடையிலுள்ள நீளம்.—நூத. ஜகத்தின் அளவு எவ்வளவோ அந்த அளவுள்ளவர்—சந்த. மூவுலகமும் பகவானுக்குச் சரீரமானாலும் கட்டைவிரல் பிரமாணமுள்ள ஹருதய-கமலத்தில் உபாஸிப்பதற்காக அடங்கிய சரீரம்—வீர. உட்கார்ந்து—இது மரணமடையச் சித்தமாக விருப்பவன் செய்யக்கூடிய கார்யம் இன்னதென்று சொல்லப்பட்டது. இவியும் அவனால் செய்யப்படவேண்டிய கார்யம் சொல்லப்படுகிறது. —பூமியின் ரூபத்தை—மிருந்த புண்யத்தால் பிரம்மலோகஞ் சென்றவர்கள் மறு கல்பத்தில் அவர்களுடைய புண்யத்திற்குத் தக்கபடி ஆதிகாரிக தேவதைகளாக ஆகிறார்கள். ஹிரண்ய கர்ப்பர் முதலியவர்களையும் உபாஸித்துப் பிரஹ்மலோகஞ் சென்றவர்கள் பிரஹ்மதேவருடன் மோகூத்தை அடைகிறார்கள். பகவானை உபாஸித்துப் பிரஹ்மலோகஞ் சேர்ந்தவர்கள் பிரஹ்மாண்டத்தைப் பேதித்துத் தமதிஷ்டப்படி விஷ்ணுபதத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் பகவத் பக்தர்கள் பிரஹ்மாண்டத்தை பேதித்துச் செல்லும் வகை காட்டப்படுகிறது; ஈசுவராதிஷ்டிதமான பிரகிருதியிலிருந்து மஹத்தத்வம் உண்டாகிறது; அதன் அம்சம் அஹங்காரமாகும். அதனுடைய அம்சம் ஆகாயமாகும். அதனுடைய அம்சம் வாயுவாகும். (ஸ்பர்ச தன்மாத்திரையால்) அதனுடைய அம்சம் ரூபதன்மாத்திரையால் தேஜஸ்ஸாகும். அதன் அம்சம் ரஸதன்மாத்திரையால் ஜலமாகும், அதன் அம்சம் கந்த தன்மாத்திரையால் பிருதிவியாகும். அவைகள்

யாவும் சேர்ந்தது பதினான்கு லோகங்களாகிய விராட்புருஷ சரீரமாம். அது ஐம்பது கோடி விஸ்தாரமுள்ளது. அதற்குப் பிருதிவியே அண்டகடாஹ மெனப்படுகிறது. அதன் முதலாவது ஆவரணமானது கோடியோசன விஸ்தாரமுள்ளது. இலம் முதலிய ஒவ்வொரு ஆவரணங்களும் ஒன்றைவிட மற்றொன்று பத்து மடங்கு பெரியவைகளாம். அவைகளில் எட்டாவதான பிரகிருதி யின் ஆவரணம் மிகவும் பெரிதானது. அர்ச்சிராதி—அக்னி ஜ்யோதிஸ், பகல் சுக்லபக்ஷம், ஆறு மாஸங்கள், உத்தராயணம் ஆகிய இவைகளின் அபிமானி தேவதைகளடங்கிய மார்க்கத்தில் சென்றவர்கள் பிரஹ்மத்தை யடைகிறார்கள். சத்யோமுக்தி—“எப்பொழுது இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் கர்மங்கள் யாவும் நாசமடைகின்றனவோ, பிறகு மனிதன் மரண தர்மமில்லாதவனாக ஆய்விடுகிறான்—ஸ்ரீந. கிரமமுக்தி—முன்காட்டிய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அடைந்தவர்களுக்குக் கிடைப்பது— வீர. மூலத்தில் இரண்டு மார்க்கம் என்றிருப்பதால் தூமாதி மார்க்கமும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமும் என்று தாத்தபர்யம்—சந்ந்.

அத்தியாயம் 3

பகவத் குணங்களின் மேன்மை

“ஓ மஹாராஜ! வித்வான்களாகிய மனிதர்கள் சாகுந்தருணத்தில் செய்யவேண்டிய கார்யம் பகவானுடைய கதையைக் கேட்பது முதலியவைகளே என்று சாஸ்திரங்களில் விதிக் கப்பட்டிருக்கிறது. நீர் கேட்ட விஷயம் இதுவே. பிரஹ்ம தேஜஸை அடைய விரும்பியவன் வேதங்களுக்கு அதிபதியாகிய பிரம்மதேவரையும், இந்திரியங்களின் வலிமையை விரும்பியவன் இந்திரனையும், புத்ர ஸம்பத்தை விரும்பியவன் தசுந் முதலிய பிரஜாபதிகளையும், பக்ஷ்யபோஜ்யங்களை விரும்பியவன் அதிதி தேவியையும், ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பியவன் ஆதித்யர்களையும், இராஜ்யத்தை விரும்பியவன் விசுவேதேவர்களையும், ஜனங்களை வசப்படுத்த விரும்பியவன் ஸாத்யர்களையும், ஸம்பத்தை விரும்பியவன் துர்க்கா தேவியையும், தேஜஸை விரும்பியவன் அக்னி பகவானையும், பணத்தை விரும்பியவன் வஸுக்களையும், வீர்யத்தை (பிரபாவம்) விரும்பியவன் வீர்யத்தைக் கொடுப்பவர்களாகிய ருத்ரர்களையும், தீர்க்கமான ஆயுஸ்சை

விரும்பியவன் அசுவின் தேவர்களையும், சரீர புஷ்டியை விரும்பியவன் பூதேவியையும், பிரதிஷ்டையை (ஸ்தானத்தை விட்டு நழு வாமலிருப்பது)விரும்பிய புருஷன் உலகத்திற்குத் தாயார்களான ஆகாசம், பூமி இவைகளையும், அழகை விரும்பியவன் கந்தர்வர் களையும், ஸ்திரீயை விரும்பியவன் ஊர்வசி என்கிற அப்ஸரஸ் லையும், எல்லோருக்கும் யஜமானனா யிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பியவன் பரமேஷ்டியையும், கீர்த்தியை விரும்பியவன் யக்ஞரூபியான மஹாவிஷ்ணுவையும், பொக்கிஷத்தை விரும்பிய வன் வருணனையும், வித்தையை விரும்பியவன் பரமசிவனையும், தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் பிரியமாயிருக்கவேண்டியதை விரும்பியவன் பதிவிரதையான உமாதேவியையும், தர்மத்தை விரும்பியவன் உத்தமசுலோகராகிய மஹாவிஷ்ணுவையும், ஸந்தானத்தை (வம்சத்தின் தொடர்ச்சி) விரும்பியவன் பிதிருக்களையும், உபத்திரவ நிவர்த்தியை விரும்பியவன் யக்ஷர்களையும், பலத்தை விரும்பியவன் மருத்துக்களையும், இராஜ்யத்தை விரும்பியவன் மனுக்களாகிய தேவர்களையும், சத்துருவைக் கொல்ல விரும்பியவன் நிருதியையும், போகத்தை விரும்பிய வன் ஸோமனையும், வைராக்யத்தை விரும்பியவன் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட பரமபுருஷனையும் பூஜிக்கவேண்டும். இப்படிப் பல தேவர்களைப் பூஜிப்பவர்களுக்கு பகவத் பக்தர்களுடைய ஸங்கத் தால் பகவானிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தி உண்டாகிறது. இதுவே மேலான புருஷார்த்தம். பகவானுடைய கதையானது ஆசை, துவேஷம் ஆகிய இவைகளின் ஸம்பந்தமற்ற ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறது ; சித்தத்தைச் சுத்திசெய்கிறது ; இவ்வுலகத் திலும், மேலுலகத்திலும் விஷயத்தில் வைராக்யத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது ; மோக்ஷ மார்க்கமாகிய பக்தி யோகத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. ஆகையால் குரு முகமாய்ச் செய்த சிரவ ணம் முதலியவைகளால் ஸுகமடைந்த புருஷன் எவன் தான் பகவானுடைய கதையில் ஆசைப்படமாட்டான் ?” என்று பரீக்ஷித் மகாராஜனுக்குச் சுகர் சொன்னாரென்று ஸூத்ரர் சொன்னார்.

13—25. அதனைக் கேட்ட செளனகர் ஸூதரை நோக்கி,
“ஓ வித்வானாகிய ஸூதரே ! சுகருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு,

பரீக்ஷித் மஹாராஜன் வியாஸ புத்திரராயும், மிக்க ஞானியுமான அவரை நோக்கி, பின்னும் எதனைக் கேட்டார்? பகவத் பக்தர்களான ஸாதுக்களுடைய ஸபையில் பகவத் கதையே நடந்துகொண்டிருக்கும்; அதனால் ஈசவரனுடைய கதையைக் கேட்பதில் மிகுந்த ஆசை யுண்டாகும். ஆனதுபற்றி அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ள எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். மேலும், மஹாரதரும், பாண்டு குலத்தில் பிறந்த வரும், பாகவதோத்தமருமாகிய அந்த அரசன் பால்ய வயதில் விளையாட்டு ஸாமான்களைக்கொண்டு கிருஷ்ணனையே பூஜித்தார். அதுவே அவருக்கு *விளையாட்டாயிற்று. அவருக்குப் பாகவதத்தை உபதேசஞ் செய்த வியாஸ புத்திரராகிய சுக மஹரிஷி யானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே விசேஷ பக்தியுள்ளவர்; ஆனதால் அவ்விருவர்களும் மஹா ஸாதுக்கள். ஸாதுக்களுடைய கூட்டத்தில் திவ்ய குணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட பகவத் கதை நடக்கும்; உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய கதையைச் சொல்லிக்கொண்டு கழித்த காலமே மனிதனுடைய ஆயுஸ்ஸில் மேலானது. லௌகிக வியவஹாரங்களால் கழிக்கப்படும் காலமானது வீணானதே. ஒவ்வொரு நாளும் உதயமாகிறவரும், அஸ்தமயத்தை அடைகிறவருமான அந்த ஸூர்யன் வீணய்க் காலம் கழிப்பவருடைய ஆயுஸ்ஸை அபகரிக்கிறார். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்குப் பிழைத்திருப்பதைத் தவிர வேறு பிரயோசனமில்லை. மரங்கள் பிழைத்திருக்கவில்லையா? துருத்திகள் மூச்சுவிடவில்லையா? பசுக்கள் ஆகாரத்தைப் புஜிக்கவில்லையா? மைதுனம் செய்ய வில்லையா? ஆகையால் மேற்காட்டிய வீண்காலம் கழிப்பவன் இவைகள் போன்றவனேயாம். பின்னும் எவனுடைய காதில் பகவானுடைய சரிதம் ஒருபொழுதும் பிரவேசிக்கவில்லையோ, அவன் நாய்க்குச் சமானமானவன்; கிராமத்திலிருக்கும் பன்றிக்கு ஒப்பானவன்; சுமைகளைச் சுமக்கும் ஒட்டகம் போன்றவன்; (காலால் உதைக்கும் ஸ்திரீயைத் தள்ளமுடியாமல் மிக்க காமியாயிருப்பதால்) கழுதை போன்றவன். எந்த

*விளையாட்டு—கிருஷ்ணன் விளையாடினதுபோல—சந்த்.

மனுஷ்யனுடைய இரு காதுகளும் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்கவில்லையோ, அவைகள் ஸர்ப்பம் முதலியவைகள் பிரவேசிக்கக்கூடிய பிலங்களேயாகும். எவன் நாக்கினால் பகவத்கதையைக் கானம்பண்ணவில்லையோ, அவனுடைய சப்தம் யாவும் தவளையின் சப்தம் போன்றவைகளே. எவனுடைய தலையானது முகுந்தனை நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, அது பட்டுக்களால் செய்யப்பட்ட தலைப்பாகை, இரத்தின கிரீடம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பெரிய சுமையேயாம். எவனுடைய கைகள் பகவானைப் பூஜிக்கவில்லையோ, அவைகள் தங்க வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளானாலும் பிணத்தின் கைகளேயாகும். எவனுடைய கண்களிரண்டும் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தரிசிக்கவில்லையோ, அவைகள் மயில் தோகையிலிருக்கும் கண்களேயாம். எந்தப் புருஷனுடைய பாதங்களிரண்டும் பகவானுடைய விசேஷ ஸாந்ந்தியமுள்ள புண்ய கேஷத்ரங்களுக்குப் போகவில்லையோ, அவைகள் மரத்தின் வேர்களுக்கு ஒப்பானவைகள். எவன் பகவத் பக்தர்களுடைய பாதங்களில் ஒட்டிய தூளியைத் தரிசிக்கவில்லையோ, எவன் பகவானுடைய பாதத்திலிருக்கும் துளலியின் வாஸனையை மோந்து அதைச் சிலாசிக்கவில்லையோ, அவன் பிழைத்திருக்கும் பிணமேயாம். பகவானுடைய கதையைக் கேட்டு எவனுக்கு முகத்தில் ஸந்தோஷமும், கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பமும், தேகத்தில் மயிர்க்கூச்சலும் உண்டாகவில்லையோ, அவனுடைய ஹ்ருதயம் கருங்கல்லேயாம். இது மிகவும் ஆச்சரியம்! ஓ ஸூதரே! மனஸுக்குப் பிரியமாக நீர் பேசுகிறீர்; ஆகையால் பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரும், ஆத்மவித்தையை நன்றாயறிந்தவரும், வியாஸ மஹாமுனியின் புத்திரருமான சுக மஹரிஷி பரீக்ஷித் மஹாராஜனை நோக்கி எதனைச் சொன்னாரோ, அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அத்தியாயம் 4

பரீக்ஷித்து ஜகத் லிருஷ்டியைப்பற்றிக் கேட்டது

1—10. இம்மாதிரியான செளனகருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸூத்ரர் செளனகரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொன்னார். உத்தரையின் புத்திரரான பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் ஆத்மசுருபத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் சுகருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, “ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானேயே உபாலிக்கவேண்டும். அவரே பரமாத்மா” என்று நிச்சயித்தார். மேலும் தேகம், பார்யை, புத்திரன், வீடு, யானை முதலியவை, திரவ்யம், பந்துக்கள், பூர்ணமாகிய இராஜ்யம் ஆகிய இவைகளில் வெகுநாளாக ஏற்பட்டிருந்த அபிமானத்தை விட்டுவிட்டார். நீங்கள் என்னைக் கேட்டதுபோல அவ்வரசனும் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாஹாத்மியத்தைக் கேட்பதில் மிக்க சிரத்தையுள்ளவராகப் பரமாத்ம சுருபத்தை அறியவேண்டித்தாம் சீக்கிரத்தில் மரண மடையப்போகிறோ மென்ற நிச்சயமுள்ளவராகத் தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய இவைகளில் ஆசையில்லாதவராய், பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பாபமற்றவரே! பிராம்மணோத்தம! எல்லாவற்றையு மறிந்தவரான உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை ஆத்ம ஞானத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாயிருக்கிறது. நீர் மஹாவிஷ்ணுவின் கதைகளைச் சொல்லும்பொழுது என்னுடைய அஞ்ஞானம் விலகுகிறது. ஆனாலும் பகவான் தம்முடைய மாயையால் பூமியில் அவதரித்துப் பிரம்மா, பரமசிவன் முதலிய தேவர்களாலும் அறியக்கூடாத இந்த ஜகத்தை அந்தப் பரமபுருஷன் எந்தச் சக்தியைக்கொண்டு உண்டுபண்ணுகிறார்? பின்னும் அதை எப்படிக் காப்பாற்றுகிறார்? மேலும், அதைப் பிரளய காலத்தில் எப்படி ஸம்ஹரிக்கிறார்? அவருடைய சக்தியானது அளவற்றது; பின்னும் அந்தப் புருஷன் இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்து விளையாடுகிறதுமல்லாமல் பிரம்மா முதலியவர்களின் ரூபியாயுமிருந்து பலவகையான காரியங்களைச் செய்கிறார். அவருடைய சரிதம் மிக்க ஆச்சரியகரமானது; கவிகளாலும் அறியமுடியாதது

ஒருவனாகிய அந்தப் புருஷன் ஒரே காலத்தில் பிரகிருதியின் குணங்களைக் கிரஹிக்கிறாரா? அல்லது பிரஹ்மா, ருத்ரன் முதலியவர்களின் ரூபமாயிருந்து பலவகையான லீலைகளைச் செய்து, கிரமமாக மேற்காட்டிய பிரகிருதியின் குணங்களை யங்கீகரிக்கிறாரா? நீர் வேதங்களின் அர்த்தத்தையும், பரப் பிரம்ம சுருபத்தையும் நன்றாய் அறிந்தவர். ஆகையால் இந்த ஸம்சயத்தைப் போக்கவேண்டும் ” என்று கேட்டார்.

11—25. இம்மாதிரியான அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட சுகர், இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹாவிஷ்ணுவை ஸ்மரித்து, பிரத்யுத்தரஞ் சொல்ல ஆரம்பித்துப் பரமாத்மாவை நமஸ்கரித்தார். எப்படியெனில் பரமபுருஷனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; அவர் அளவற்ற சக்தியுள்ளவர்; இரஜோ குணத்தைக்கொண்டு உலகத்தை விருஷ்டிப்பவர்; ஸத்வ குணத்தைக்கொண்டு ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; பின்னும் அதைத் தமோகுணத் தைக்கொண்டு ஸம்ஹரிப்பவர்; ஸகல பிராணிகளுக்கும் அந் தர்யாமியாயிருப்பவர்; அவருடைய ஸ்வரூபம் அறியமுடியாதது; மேலும், தர்ம சிந்தையுள்ள ஸர்துக்களுக்கு நேரிடும் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடியவர்; துஷ்டர்களைச் சிஷிப்பவர்; ஸகல தேவ சுரூபியாயிருந்து பலனைக் கொடுப்பவர்; பரமஹம் ஸர்கள் சுத்தமான சித்தத்தால் எதனை அடிக்கடி தேடுகிறார்களோ, அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்; அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். மேலும் அவர் பக்தர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பவர்; பக்தியில்லாதவர் களுக்கு வெகு தூரத்திலிருப்பவர் (அறியமுடியாதவர்); அவருடைய ஐசுவரியத்திற்கு ஸம்மான அல்லது மேலான ஐசுவரியம் ஒருவருக்குமில்லை. அந்த ஐசுவரியத்தால் ஸ்வரூபமாகிய பிரஹ்மத்தினிடமே ஆனந்தப்படுகிறவர்; அவரை நமஸ்கரிக்கிறேன். அந்தப் பரம புருஷனுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பதாலும், அவரை ஸ்மரிப்பதாலும், தரிசிப்பதாலும், நமஸ்கரிப்பதாலும், பூஜிப்பதாலும், அவருடைய கதையைக் கேட்பதாலும் ஸகல பாபங்களும் நாசமடைகின்றன. ஆகையால் அந்தத் திவ்ய மங்கள கீர்த்தியுள்ள பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ்

செய்கிறேன். விவேகிகள் பகவானுடைய பாதங்களை உபாவித்து இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலுமுள்ள ஆசையை ஒழித்துச் சிரமமின்றி, பிரஹ்மாத்ம பாவத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். தபஸ்விகளானாலும், தானத்தால் புண்யத்தை ஸம்பாதித்தவர்களானாலும், கீர்த்தியுள்ளவர்களானாலும், நல்ல மனஸுள்ளவர்களானாலும், ஸகல மந்திரங்களை யறிந்தவர்களானாலும், நல்ல ஆசார முள்ளவர்களானாலும் அவைகளைப் பகவானிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யாவிடில் சேஷமத்தை அடைகிறதில்லை. ஆனதுபற்றி, அந்தப் புருஷனுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தவிரவும், கிராதர்கள் (மிருகம் முதலியவைகளை ஹிம்ஸிக்கிறவர்கள்), ஹுணர்கள் (வெண் நிறமாயிருப்பவர்கள்), தெலுங்கு தேசத்தில் வசிக்கும் தாழ்ந்த ஜாதியான ஆந்திரர்கள், புளிந்தர்கள் (மிகுந்த ஹிம்ஸையில் பிரியமுள்ளவர்களான வேடர்கள்), சண்டாளர்கள், வலையர்கள், கழகின் மாம்ஸத்தைப் பஜிக்கும் ஹீன ஜாதிகள், மிலேச்சர்கள், ஆயுதம் முதலியவைகளைச் சாணை பிடிப்பவர்கள் முதலிய பாபிஷ்டர்களும் பகவத் பக்தர்களை ஆசிரயித்துச் சத்தி யடைகிறார்கள். அந்தப் பிரபுவுக்கு நமஸ்காரம். மேலும் அவர் மனோதைரியமுள்ளவர்களால் ஆத்மாவென்று உபாவிக்கக்கூடியவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரன்; வேதஸ்வரூபி; தபஸின் ரூபமாயிருப்பவர்; குற்றமற்றவர்களான பிரஹ்மா, பரமசிவன் முதலிய தேவர்களால் ஊகிக்கக்கூடிய திவ்ய சரீரமுள்ளவர்; எல்லாராலும் உபாவிக்கக்கூடிய அந்தப் பரமாத்மா என்னிடத்தில் தயவுசெய்யப்டும். பின்னும் அவர் லக்ஷ்மீபதி; ஸகல யாகங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர்; ஸகல பிரஜைகளையும் விருஷ்டிப்பவர்; ஸகல லோகத்துக்கும் பிரபு; கர்ம பூமியிலிருக்கும் கர்மிகளுக்கு ஸகல புருஷார்த்தத்தையும் கொடுப்பவர்; அந்தகர்களுக்கும், விருஷணிகளுக்கும், ஸாத்வதர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும் பிரபுவாயிருப்பதோடு அவர்களால் அடையக்கூடியவராயு மிருக்கிறார்; எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றும் அந்தக் கிருஷ்ண பகவான் என்னிடத்தில் தயவு செய்யப்டும். கவிகள் அவருடைய பாதாவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்து, அதனால் சித்தசத்தியை அடைந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்

தைத் தங்களுடைய புத்திக்குத் தக்கபடி தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஞானத்தைக் கொடுக்கும் அந்த முகுந்தன் என்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடையட்டும். கல்பத்தின் ஆதியில் பிரஹ்ம தேவருக்கு ஐகத்தை லிருஷ்டிக்கும் சக்தியை (பூர்வ ஞாபகத்தை) உண்டுபண்ணுவதற்காகப் பகவானால் தூண்டப்பட்டு, அவருடைய முகத்திலிருந்து ஸரஸ்வதி யுண்டானாள். மஹரிஷிகளுக்கும் சிரேஷ்டராகிய அந்தப் பரமாத்மா என்னிடத்தில் கருணைசெய்யட்டும். மேலும் அவர் மஹாபூதங்களைக்கொண்டு சரீரங்களை லிருஷ்டித்து, அவைகளில் அந்தர்யாமியாய்ப் புருஷனென்ற பெயரடைந்து, பதினாறு கலாஹியா யிருந்து, அவைகளின் குணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார். அந்தப் பிரபு என்னுடைய வார்த்தைகளை, சிருங்காரம் முதலிய ரஸங்கள் நிறைந்தனவாகவும், கேட்பவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடியவைகளாகவும் செய்யட்டும். வேதவியாஸ ரூபியாயும், பிரஹ்மரூபியாயும், பக்தர்களுக்கு ஞானமாகிய மதுவைக் கொடுத்தவருமான அந்தப் பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். ‘ஓ மஹாராஜ! பிரஹ்மதேவர் தமக்கு மஹாவிஷ்ணு உபதேசித்தபடி நாரதருக்கு இதே விஷயத்தை உபதேசித்தார். அதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்’ என்றார்.

அத்தியாயம் 5

ஐகத் லிருஷ்டி

1—8. ஓ மஹாராஜ! அது எப்படியெனில், நாரதர் பிரஹ்மதேவரை நோக்கி, “ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! ஸகல பிராணிகளையும் லிருஷ்டிப்பவரே! ஸகல பிராணிகளுக்கும் முற்பட்டவரே! உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையைக் காட்டும் ஞானமானது எதனாலுண்டாகுமோ அதனை உபதேசிக்கவேண்டும். ஓ பிரபுவே! இந்த ஐகத்தானது எவரால் பிரகாசிக்கிறதோ, எவரை ஆசிரயித்திருக்கிறதோ, எவரால் லிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எவரிடத்தில் இலயிக்கிறதோ, எவருக்கு ஸ்வாதீனமாக விருக்கிறதோ, எவ

ருடைய உருவமாகவுமிருக்கிறதோ, எது ஸத்யமானதோ அதை உண்மையாகச் சொல்லவேண்டும். நீர் உண்டானவைகளுக்கும், உண்டாகின்றவைகளுக்கும், உண்டாகப்போகிறவைகளுக்கும் அதிபதி. இந்த ஜகத்தைக் கையிலிருக்கும் நெல்லிக்கனியைப்போல் ஞானத்தால் அறிந்திருக்கிறீர். ஆகையால் எல்லாம் உம்மால் அறியப்பட்டவைகளே. நீர் எவரிடமிருந்து ஞானத்தை அப்பியவரித்தீர்? உமக்கு ஆதாரமாயிருப்பது யாது? நீர் யாருக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவர்? எவருடைய ஸ்வரூபியாக இருக்கிறீர்? ஒருவராயிருந்து பஞ்சபூதங்களைக்கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல பிராணிகளையும் விருஷ்டிக்கிறீர்; மேலும் பட்டுப்பூச்சி பட்டை உண்டுபண்ணுவதுபோல விருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளுக்குப் பிறரால் உபத்திரவம். உண்டாகாமல் தம்மிடத்தில்தான் வைத்து சிரமமில்லாமல் தம்முடைய சக்தியாகிய பிரகிருதியைக் கொண்டு நீர் காப்பாற்றுகிறீர். ஒ பிரபுவே! இவ்வுலகத்தில் உயர்ந்தவைகளும், தாழ்ந்தவைகளும், மத்ய நிலைமையிலுள்ளவைகளும், மனிதன் முதலிய இரண்டு கால் ஜந்துக்களும், வெண்மை முதலிய குணங்களால் ஏற்படக்கூடியவைகளும், ஸ்தூலங்களும் சூक्ष்மங்களும் உம்மிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன என்று நினைக்கிறேன். இப்படி உமக்குப் பிரபஞ்சம் சரீரமாயிருப்பதால் நீர் எல்லோரிலும் மேலானவர். உமக்குத் தாழ்ந்தவர்களான மற்றவர்கள் உம்மை உத்தேசித்துத் தபஸ் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நீர் பலத்தைக் கொடுக்கிறீர். அப்பேர்ப்பட்ட நீர் கருந்தவம் செய்ததால் எனக்கு மிகுந்த ஸந்தேகமும் துக்கமும் உண்டாகின்றன; ஆகையால் ஒ எல்லாவற்றையு மறிந்தவரே! எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியே! என்னால் கேட்கப்பட்ட விஷயங்களை எனக்குத் தெரியும்படி சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

9—29. அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவர் நாரதரை நோக்கி, “ஓ குழந்தாய்! நீ ஸந்தேகப்பட்டுக் கேட்ட விஷயம் மிகவும் மேலானது; பகவானுடைய மஹிமையைச் சொல்லும்படி என்னை நீ தூண்டினபடியால் என்னிடத்தில் உனக்குக் கருணையிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது; ஆனால் என்னை ஸகல

ஐகத்திற்கும் ஈசுவரனென்று நீ சொன்னது புத்தி பூர்வகமாய்ச் சொல்லும் பொய்யல்ல; என்னைக்காட்டிலும் பரமாத்மா மேற்பட்டவரென்று தெரிந்துகொள்ளாததால் இவ்வளவு மஹிமை எனக்கு இருப்பதாகச் சொல்லுகிறாய்; இந்த ஐகத்தானது பரமபுருஷனுடைய தேஜஸினால் பிரகாசிக்கிறதேயொழிய என்னால் பிரகாசிக்கிற தென்பதில்லை. ஆனால் காரண ரூபமாய் அவரிடம் அவ்யக்தமாயிருந்த ஐகத்தை நான் ஸிருஷ்டியால் வெளிப்படுத்துகிறேன். ஸூர்யனும், அக்னியும், சந்திரனும், அசுவினி முதலிய நக்சத்ரங்களும், அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய தேஜஸினாலேயே பிரகாசிக்கின்றன; அந்தப் பகவானாகிய வாஸுதேவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அவருடைய மாயை ஜயிக்கமுடியாதது. அதனால்தான் என்னையே ஐகக்காரனென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த மாயையும் எவரை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் எவருடைய முன்பாக நிற்பதற்கும் வெட்கப்படுகிறதோ, அவரே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அந்த மாயையின் மஹிமையால் புத்திமோஹத்தை யடைந்த ஜனங்கள் 'நான், என்னுடையது' என்னும் அபிமானத்தை அடைகிறார்கள். மேலும் மஹா பூதங்கள், புண்ய பாபங்கள், காலம், ஸ்வபாவம், ஜீவன் ஆகிய இவைகளெல்லாம் உண்மையில் ஸ்ரீ வாஸுதேவ ரூபமே தவிர வேறானவையல்ல; (காரியங்கள் யாவும் காரண ரூபமென்பது கருத்து.) எல்லா வேதங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே வர்ணிக்கின்றன; ஸகல தேவர்களும் அவருடைய சரீரத்திலிருந்து உண்டானவர்கள்; ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களுக்கும் அவரே அதிபதியாக இருக்கிறார். ராஜஸூயம், அசுவமேதம், வாஜபேயம் முதலிய ஸகல யாகங்களாலும் அந்த ஸ்ரீ நாராயணனே ஆராதிக்கப்படுகிறார். பிராணயாமம் முதலிய யோகங்களும் அவற்றாலேற்படும் தபஸும் (மனஸ் ஒருவகையா யிருப்பது), அதனால்கிடைக்கும் ஞானம், அதனால் ஏற்படும் பலனும் ஸ்ரீ நாராயணனிடமிருந்தே கிடைக்கின்றன. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாயிருப்பவர்; கூடஸ்தர்; ஸகல பிராணிகளுடைய ஸ்வரூபமாயுமிருக்கிறார்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரன்; நான் அவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டவன்; அவருடைய கடாக்ஷ விசேஷத்தால்

அனுகரகிக்கப்பட்டு ஸிருஷ்டிக்கவேண்டியவைகளைப் படைக்கிறேன்; அவர், குணங்களில் ஸம்பந்தப்படாதவர்; ஆனாலும் அவர் காப்பாற்றுவது, ஸிருஷ்டிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது ஆகிய மூன்று காரியங்களுக்காக ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களை மாயையால் அங்கீகரிக்கிறார்; புருஷன் எப்பொழுதும் முக்தகைவே இருக்கிறான். ஆனால் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் மஹா பூதங்களை ஆசிரயித்துக் காரியமா (அத்பூதம்) யிருப்பதிலும், ஞானத்தை அவலம்பித்துக் காரணமாயிருப்பதிலும் (அத்யாத்மம்), இந்திரியங்களை ஆசிரயித்துக் கர்த்தாவாக இருப்பதிலும், அபிமானத்தைப் புருஷனுக்கு உண்டுபண்ணிப் பந்தத்தை உண்டாக்குகின்றன. ஓ பிராம்மணராகிய நாரதரே! மாயையை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டவராகிய பகவான் மேற் சொல்லிய மூன்றுவித உபாதிகளாலும் நன்றாய் அறியமுடியாத ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்; அவர் எனக்கும் மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; மாயைக்கு அதிபதியான அந்தப் பகவான் பலவிதமான சரீரமெடுக்கவேண்டி, தெய்வச் செயலாய்க் கிடைத்த காலத்தையும், கர்மத்தையும், ஸ்வபாவத்தையும் தமது மாயையைக்கொண்டு அங்கீகரிக்கிறார். மேலும் அவரை ஆசிரயித்த காலத்தால் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸமமாயிராமல் தாரதம்யத்தை யடைகின்றன; அந்தப் புருஷனை ஆசிரயித்த ஸ்வபாவத்தால் வேறு உருவத்தை அடைகிறதாகிய பரிணாமம் உண்டாகிறது. பின்னும் அந்தப் பரமாத்மாவை ஆசிரயித்த கர்மத்தினிடமிருந்து மஹத்தத்வம் உண்டாயிற்று. பின்பு ரஜோகுணம், ஸத்வகுணம் இவைகளுடன் கூடியதும், விகாரத்தை யடைந்ததுமான மஹத்தத்வத்திலிருந்து தமோகுணத்தைப் பிரதானமாயுடையதும், ஐந்து பூதங்களின் சுரூபமாயும், ஞானேந்திரிய ரூபமாயும், கர்மேந்திரிய ஸ்வரூபமாயுமுள்ள அஹங்காரமானது உண்டாயிற்று. பிறகு அந்த அஹங்காரம் வேறு ரூபத்தை யடைந்து, வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று மூவகையாயிற்று. அவைகளில் வைகாரிகள் ஸத்வகுணத்தைப் பிரதானமாக உடையவன்; கர்மேந்திரியங்களை உண்டுபண்ணும் சக்தியுள்ளவன். தாமஸன் தமோகுணத்தையே பிரதானமாகக்கொண்டவன்; ஞானேந்திரியங்களை

உண்டுபண்ணும் சக்தியுள்ளவன் ; பூதங்களுக்கு முந்தினவனாகிய அந்தத் தாமஸன் வேறு ரூபத்தை யடையும்பொழுது ஆகாசம் உண்டாயிற்று. சப்தமானது அதனுடைய ஸக்சும ரூபமாயும் குணமாயுமிருக்கிறது. மேலும் அது பார்க்கிறவன், பார்க்கப்படுகிறவஸ்து இவ்விரண்டிற்கும் அடையாளமாயு மிருக்கிறது ; வேறு உருவத்தை அடைந்த அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று. அதன் குணம் ஸ்பர்சமேயாம் ; அந்த ஆகாயத்தின் ஸம்பந்தத்தால் வாயுவானது சப்தமுள்ளதாகவும் ஆகிறது. தேக தாரண நிமித்தமாகிய பிராணன், மனோபலம், வேகம், தேக பலம் ஆகிய இவைகள் வாயுவினால் உண்டாகின்றன. ஆகாசம், வாயு ஆகிய இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் தேஜஸானது உண்டாகிறது. அது காலம், கர்மம், ஸ்வபாவம் ஆகிய இவைகளின் மஹிமையால் ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம் ஆகிய இவைகளை அடைகிறது. அதிலிருந்து, கந்த குணமுள்ள (வாஸனையுள்ள) பிருதிவி யுண்டாகிறது. அந்த ஜலம் தன் காரியமாகிய பிருதிவியில் காரண ரூபமாயிருப்பதால் ரஸம், ஸ்பர்சம், ரூபம் ஆகிய இவைகளுள்ளதாயிற்று.

30—42. மேலும் வைகாரிகமான அஹங்காரத்திலிருந்து மனஸ், திக்கு, வாயு, ஸூர்யன், வருணன், அசுவின் தேவர்கள், அக்னி, இந்திரன், உபேந்திரன், மித்ரன், பிரஹ்மா ஆகிய பத்துத் தேவர்களும் உண்டானார்கள். தைஜஸ அஹங்காரத்திலிருந்து பத்து இந்திரியங்கள் உண்டாயின. மேலும் ஞானசக்தியான புத்தியும், கிரியாசக்தியான பிராணனும் தைஜஸனுடைய கார்யங்களாகையால் சுரோத்ரம் (காது), துவக் (தோல்), கிராணம் (மூக்கு), சக்ஷுஸ் (கண்), ஜிஹ்வா (நாக்கு) ஆகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக்கு, கை, உபஸ்தம், கால், பாபு ஆகிய கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தைஜஸனிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. இம்மாதிரி உண்டான பிருதிவி முதலிய பூதங்களுடைய குணங்களும் (வாஸனை முதலியவைகள்), இந்திரிய குணங்களாகிய பார்த்தல் முதலியவைகளும், மனத்தின் குணங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனித்திருந்தன. ஓ பரப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்த நாரத !

அப்பொழுது அவைகள் பிரஹ்மாண்டத்தை உண்டுபண்ணச் சக்தியற்றவைகளாக இருந்தன; அத்தருணத்தில் பகவா னுடைய சக்தி விசேஷத்தால் தூண்டப்பட்டு அவைகள் ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்து பிரதான குண பாவத்தை அங்கீகரித்து, ஸமஷ்டி வியஷ்டியாகிய பிரஹ்மாண்ட சரீரங்களை உண்டு பண்ணின. இப்படி அநேக வர்ஷங்கள் சென்ற பிறகு பரமாத்மாவானவர் அசேதனமாக ஜலத்தில் மிதக்கும் அந்த அண்டத்திற்குக் காலம், கர்மம், ஸ்வபாவம் ஆகியவைகளை ஆசிரயித்துச் சைதன்யத்தை உண்டுபண்ணினார். அதாவது அந்த அண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு அந்த மஹாபுருஷன் வெளியில் வந்தார். அவர் அநேக தலைகளையும், முகங்களையும், கண்களையும், கைகளையும், தொடைகளையும், கால்களையும் உடையவராக இருந்தார். மேலும் அந்த மஹாபுருஷனுடைய முகத்திலிருந்து பிராஹ்மண ஜாதியும், கைகளிலிருந்து சுத்திரிய ஜாதியும், தொடைகளிலிருந்து வைசிய ஜாதியும், பாதங்களிலிருந்து சூத்ர ஜாதியும் உண்டாயின. மேலும், அந்தப் புருஷ னுடைய கடு (இடுப்பு) முதலியவைகளிலிருந்து கீழ் உலகங்களும், ஜகனம் முதலியவைகளிருந்து மேல் உலகங்களும் உண்டாயின வென்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதெப்படியெனில், அவருடைய பாதங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து புவர்லோகமும், ஹ்ருதயத்திலிருந்து சுவர்லோகமும், மார்பிலிருந்து மஹர்லோகமும், கழுத்திலிருந்து ஜனலோகமும், இரண்டு ஸ்தனங்களிலுமிருந்து தபோலோகமும், தலையிலிருந்து நித்யமானதும் வைகுண்டமென்று சொல்லப்படுகிறதுமான ஸத்யலோகமும் உண்டாயின. பின்னும், அவருடைய கடியிலிருந்து அதலமும், தொடைகளிலிருந்து விதலமும், முழங்கால் களிலிருந்து மிக்க பரிசுத்தமான ஸுதலமும், கணைக்கால்களிலிருந்து தலாதலமும், குல்பங்களிலிருந்து மஹாதலமும், நுனிக்கால்களிலிருந்து ரஸாதலமும், பாதங்களிலிருந்து பாதாளமும் உண்டாயின. (உலகங்கள் பதினான்கு என்ற பசுஷம் காட்டப்பட்டது.) மேலும், அந்தப் புருஷனுடைய பாதங்களிலிருந்து பூலோகமும், நாபியிலிருந்து புவர்லோகமும், தலையிலிருந்து ஸுவர்லோகமும் உண்டாயினவென்றும் விராட்

புருஷனுடைய அவயவங்களில் உலகத்தைக் கற்பிக்கிறார்கள்.
(உலகங்கள் மூன்று என்ற பக்ஷமானது காட்டப்பட்டிருக்கிறது.)

தோட்டு

முத்திளவனுமி — மூலத்தில் பூதாதி என்றிருப்பதால் அதற்குப் பஞ்ச பூதங்களுக்கு முதன்மையாகிய ஆகாசமென்று அர்த்தம்—
சந்த். தாமஸாஹங்காரத்திற்கே பூதாதி யென்றும் பெயருண்டு.
—வீர. சப்தமாஸது—தாமஸவிடமிருந்து முதலில் சப்தம் உண்டாயிற்று என்று பிரசித்தமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் அந்தச் சப்தமானது ஆகாசத்தினுடைய ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயும், அதன் குணமாகவு மிருக்கிறது. ஆகையால் அதன் வழியாகச் சப்தம் உண்டாயிற்று என்பது கருத்து.—ஸ்ரீத. பார்க்கிறவன்—சுவரின் மறைவில் செல்லும் யானை முதலியவைகளைக் கண்ட ஜனங்கள் யானை, யானை யென்று உரக்கச் சொல்ல, அதனைக் கேட்டவன் ஜனங்கள் யானையைப் பார்க்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறுனல்லவா? அதனால் அந்தச் சப்தமானது பார்க்கப்பட்டவஸ்து, பார்க்கிறவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு அடையாளம்—
சந்த்; வீர. வைகாரிக—ஸாத்திக அஹங்காரத்திலிருந்து ஸகல இந்திரியங்களும் உண்டாயின—ஸ்ரீத.-வீர. மளஸ்,—அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய சந்திரானும் உண்டானான். நீக்கு—இந்தப் பத்துத் தேவதைகளும் முறையே சுரோத்ரம், துவக், சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வா, கிராணம், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிதேவதைகள்; மேற்காட்டிய இந்திரியங்கள் அதிதேவதைகளுடன் உண்டாயினவென்று தாத்பரியம் கொள்ளவேண்டும்.—வீர. தைஜஸவிடமிருந்து—ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் தைஜஸவிடமிருந்து உண்டாயின.—ஸ்ரீத. ராஜஸாஹங்காரத்துடன் கூடிய ஸாத்திகாஹங்காரத்தினிடமிருந்து என்று அர்த்தக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கில்லாவிடில் 30-வது சுலோகத்தின் அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாகும். ஆகேபம்—30-வது சுலோகத்திற்கு மூலத்தில் கண்டபடி அதிஷ்டான தேவதைகள் உண்டானார்களென்று மாதிரம் அர்த்தம் வைத்துக்கொண்டோமானால் 31-வதான இந்த சுலோகத்தில் இந்திரியங்கள் உண்டாயினவென்று அர்த்தம் கொள்ளலாம்; ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. ஸமாதானம்—அப்படியல்ல; இந்திரியங்களில்லாமல் அதிதேவதைகளுக்குத் தேக முண்டாக நியாய மில்லை. மேலும், ஆதித்யன் முதலிய தேவதைகள் நான்முகக் கடவுளால் விருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்படப்போகிறபடியால் அண்டங்களை

ஸிருஷ்டிப்பதற்கு முன் அவர்களை ஸிருஷ்டிக்க நியாயமில்லை. —வீர. சீரீ— “நோபயம் ஸஸிருஜூர்ஹ்யத:” என்ற பாடத்தை யங்கீகரித்து அவைகள் பஞ்சீகரணத்தால் ஸ்தூல பாவத்தையும், ஸூக்ஷ்மமாக விருப்பத்தையும், மேற்காட்டிய இரண்டு வகையு மற்றதாகிய காலகர்ம ஸ்வபாவத்தையும் அங்கீகரித்து இந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தைப் படைத்தன அல்லது ஒரு தத்வத்திற்கும் காரியமாக இல்லாததும், காரணமாக இல்லாததுமாகிய பிரஹ் மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தன—வீர.

அத்தியாயம் 6

விராட் புருஷனுடைய விபுதிகள்

ஜனங்களுடைய வாக்கும், அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய அக்னியும் விராட் புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானவை. மேலும், அவருடைய தோல் முதலிய ஏழு தாதுக்களிலிருந்து காயத்ரீ முதலிய சந்தஸுகள் உண்டாயின; ஹவ்யம் (தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் அன்னம்), கவ்யம் (பிதிருக்களுக்குக் கொடுக்கும் அன்னம்), அமிருதம் (மேற்காட்டிய இரு வகையிலும் பாக்கியான மனுஷ்யர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அன்னம்) ஆகிய இவைகளும், ஆறு வகையான ரஸங்களும், ஜனங்களுடைய நாக்கும், அதற்கு அதிதேவதையான வருணனும் அவருடைய நாக்கிலிருந்து உண்டாயின. மேலும் ஸகல பிராணிகளுடைய பிராணன்களுக்கும் மற்ற வாயுவிற்கும் அவருடைய மூக்குகள் முக்கியமான இருப்பிடம். ஓஷதிகளும், அசுவினீ தேவர்களும், மோதம், பிரமோதம் என்ற ஸாமான்ய விசேஷ வாஸனைகளும் அவருடைய கிராணேந்திரியத்திலிருந்து உண்டானவை. அவருடைய சக்ஷூரிந்திரியமானது ஏழுவித உருவங்களுக்கும், சந்திரன், அக்னி முதலிய தேஜஸ்களுக்கும் முக்கியமான ஸ்தானம். இரு கண்களும் (நேத்திர கோளங்கள்) த்யுலோகத்திற்கும், ஸூரியனுக்கும் ஸ்தானங்களா யிருக்கின்றன. மேலும் அவருடைய காதுகள் திக்குகளுக்கும், தீர்த்தங்களுக்கும் முக்கிய ஸ்தானங்களா யிருக்கின்றன. சுரோத்ரேந்திரிய

மானது ஆகாசத்திற்கும், சப்தத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த மஹாபுருஷனுடைய சரீரமானது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய சாராம்சத்திற்கும், நிகரில்லாத ஸௌந்தர்யத்திற்கும் இருப்பிடமா யிருக்கிறது. அவருடைய துவக்கிந்திரியமானது (தோல்) ஸ்பர்சம், வாயு, யக்ஞம் ஆகிய இவைகளுக்கு ஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவருடைய உரோமங்கள் யாகத்திற்கு ஸாதனமான உத்பிஜ்ஜ ஜாதியான அரசு, அத்தி, கருங்காலி, பலாசம் முதலிய விருக்ஷங்களுக்கும், அவருடைய தலைமயிர்கள் மேகங்களுக்கும், அந்தப் புருஷனுடைய மீசை, தாடி இவைகள் மின்னல்களுக்கும், நகங்கள் கற்களுக்கும், இரும்புகளுக்கும் இருப்பிடமா யிருக்கின்றன. அவருடைய கைகள் உலகத்தைக் காப்பாற்றும் தி்க்பாலகர்களுக்கும், காலடி வைப்பதானது பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் ஆகிய இவைகளுக்கும், கேஷமத்திற்கும் (கிடைத்ததைக் காப்பாற்றுவது), சரணத்திற்கும் (பயத்திலிருந்து ரக்ஷிப்பதற்கும்) காரணமாயிருக்கின்றன. பகவானுடைய பாதாரவிந்தமானது ஸகல இஷ்டங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது. அந்த மஹாபுருஷனுடைய சிசுனமானது ஜலங்களுக்கும், வீர்யத்துக்கும், லிருஷ்டிக்கும், பர்ஜன்யனுக்கும், பிரஜாபதிக்கும் காரணமாயிருக்கிறது. மேலும் அந்தப் புருஷனுடைய உபஸ்தமானது ஸந்தானத்திற்காகச் செய்யும் ஸம்போக ஸுகத்திற்கு ஹேதுவாயிருக்கிறது. ஓ நாரதரே ! அவருடைய பாபு என்னும் இந்திரியமானது மல விஸர்ஜனத்திற்கும், யமனுக்கும், மித்ரனென்னும் தேவதைக்கும் ஆசிரயமாக விருக்கிறது. மேலும் அவருடைய குதமானது நிருதிக்கும், ஹிம்சைக்கும், மிருத்யுவுக்கும், நரகத்திற்கும் ஆசிரயமாயிருக்கிறது. அவருடைய பின்பாகமானது அவமானம், அதர்மம், அஞ்ஞானம் ஆகிய இவற்றுக்கும், அவருடைய நாடிகளானவை ஆறுகள், மேற்கு முகமாய்ச் செல்லும் நதிகள் ஆகிய இவைகளுக்கும், அந்தப் புருஷனுடைய எலும்புகளானவை மலைகளுக்கும் ஆசிரயங்களாக இருக்கின்றன. பின்னும் அவருடைய வயிறானது அன்னம் முதலிய பிரதான ரஸங்களுக்கும், ஸமுத்ரங்களுக்கும், பிராணிகளுடைய இலயத்திற்கும், ஹ்ருதயமானது மனத்திற்கும் ஸ்தானமா யிருக்கின்றன. மேலும் அவருடைய

ஆத்மாவானது (சித்தம்) தர்மத்திற்கும், எனக்கும், உமக்கும், ஸனகர் முதலியவர்களுக்கும், பரமசிவனுக்கும், ஸகல ஞானத்திற்கும், பிராணிகளின் ஸமூகத்திற்கும் முக்ய இருப்பிடமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நானும், நீரும், பரமசிவனும், உமக்கு மூத்த ஸஹோதரர்களான ஸனகர் முதலிய யோகிகளும், தேவர்களும், அஸுரர்களும், மனிதர்களும், நாகங்களும், (யானைகளும்) பறவைகளும், மிருகங்களும், ஸர்ப்பங்களும், கந்தர்வர்களும், அப்ஸர ஸ்திரீகளும், யக்ஷர்களும், பூதகணங்களும், பசுக்களும், பிதிருக்களும், வசித்தர்களும், வித்யாதரர்களும், சாரணர்களும், ஜலஜந்துக்களும், ஸ்தலத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், நவக்ரஹங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், தூமகேது முதலியவைகளும், மேகங்களும், மின்னல்களும், மற்றும் பலவகையான பிராணிகளும், உண்டானவைகளும், இனி உண்டாகக்கூடியவைகளும், உண்டாகின்றவைகளுமான ஸமஸ்தமும் அந்த மஹா புருஷ ஸ்வரூபமே தவிர வேறில்லை. பன்னிரண்டு அங்குலப் பிரமாணமுள்ள ஸ்வரூபமுடைய அந்த மஹாபுருஷனால் இந்த ஜகத்தானது முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது ; பிராணானுவன் (ஸூர்யன்) தன்னுடைய மண்டலத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வெளியிலும் பிரகாசிப்பதுபோல் அந்தப் புருஷனும் விசேஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பிரம்மாண்டத்திற்கு உள்ளிலும், வெளியிலும் பிரகாசிக்கிறார் ; இவர் அமிருதத்திற்கும், அபயத்திற்கும் அதிபதி. மேலும் கர்ம பலத்தை அதிக்ரமித்தவர். ஆகையால் நித்யமுக்தர். ஆனாலும் ஜகத்ரூபியாயிருப்பதே அவருடைய அளவற்ற மஹிமையா யிருக்கிறது ; அந்த மஹாபுருஷனுடைய அம்சமாகிய உலகங்களிலேயே ஸகல பிராணிகளும் வலிக்கிறார்களென்று சொல்லப்படுகிறது; மூன்று உலகங்களுக்கும் மேலான மஹர் உலகத்திற்கும் மேலான உலகங்களில் அமிருதம், சேஷமம், அபயம் ஆகிய இவைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மூவுலங்களின் வெளியில் அவருடைய மூன்று பாதங்களிருக்கின்றன ; அவைகள் பிரம்மசரியம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம் முதலிய ஆசிரமங்களையாகும். மேற்காட்டிய ஆசிரமிகள் புத்திரரூபமாக உண்டாகாதவர்கள் ; மூவுலகத்தின் உள்ளே மற்றொரு

பாதமிருக்கிறது. அதுவே பிரம்மசரிய விரதமற்ற கிருஹஸ்தா சிரமம் எனப்படுகிறது.

21—47. கேஷத்ரக்ஞனாகிய ஜீவன் போகத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் ஸாதனமாகிய இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறான்; அவைகளில் தூமாதி மார்க்க மென்பது கர்மத்தால் ஏற்படக்கூடியது; அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்பது வித்தைக்கு (ஞானத்திற்கு) ஸாதனமாகிய உபாஸனைகளால் கிடைக்கக்கூடியது; ஜீவன் முன்சொன்ன இருவகையான மார்க்கங்களையும் தன்னுடைய அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி அடைகிறான். இப்படி விராட் புருஷனுடைய உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு விசித்திரமான பலன் கிடைக்கிறது; ஆனால் எதனிடத்திலிருந்து பிரம்மாண்டம் உண்டாயிற்றோ, அதனிடமிருந்து ஐந்து பூதங்கள், இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூபியாயிருக்கும் விராட்புருஷன் உண்டானார். (அவர் பிரம்மாண்டத்திற்கு அபிமானியா யிருப்பவர்.) அவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் பரமேசுவரன், அநேக கிரணங்களால் ஸூர்யன் பிரகாசிப்பது போல ஜகத்ரூபமாகிய விராட் புருஷனுடைய தேகத்தையும், பிரம்மாண்டத்தையும் அவர் அதிகீகரித்துப் பிரகாசிக்கிறார். (ஈசுவரன் விலக்ஷண ரென்பது கருத்து. ஜகத் முழுவதும் அந்த ஸர்வேசனுடைய ஸ்வரூபமாயிருக்குமானால் யாகமும், அதற்கு ஸாதனங்களும் பகவத்ரூபங்களென்று ஏற்படுகிறதே; யாகத்தால் பரமபுருஷனை ஆராதிப்பது எப்படியெனில் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகிறது.) ஓ நாரத ! மஹாத்மாவாகிய இவருடைய கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரைப் புஷ்பத்திலிருந்து நான் உண்டானபோது பரமாத்மாவை ஆராதிப்பதற்காக யாக ஸாமக்ரிகளைத் தேடியும் எல்லாம் அவருடைய அவயவங்களாக இருந்தனவே யொழிய அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுனவைக ளொன்றும் கிடைக்கவில்லை; ஆகையால் யாகத்திற்கு வேண்டிய பசுக்கள், யூபத்திற்கு உபயோகமாகிய மரங்கள், தர்ப்பங்கள், பாத்திரங்கள், நெல் முதலிய தானியங்கள், நெய் முதலிய ஹோம திரவ்யங்கள், ஸோமரஸம், ஸுவர்ணம் முதலிய உலோகங்கள், மண், ஜலம், ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற வேதங்கள், ஹௌத்

ரம் முதலிய கர்மங்கள், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய பெயர்கள், ஸ்வாஹாகாரம் முதலியவைகள், தேவதைகளை உத்தேசிப்பது, கல்பம், ஸங்கல்பம், அனுஷ்டிக்கும் வகையாகிய தந்திரம், விஷ்ணுக்ரமம் முதலியவைகள், தேவதா தியானங்கள், பிராயச் சித்தம், செய்தவைகளைப் பகவதர்ப்பணஞ்செய்வது, நான் வலிக்கும் இந்தப் பகவானுடைய நாபியாகிய யாகசாலே ஆகிய ஸாமக் கிரியைகளை அந்த மஹாபுருஷனுடைய அவயவங்களாலேயே ஸம்பாதித்தேன். இப்படி அவருடைய அவயவங்களால் யஞ் புருஷனாகிய அந்தப் பகவானையே பூஜித்தேன்; பிறகு கச்யபர் முதலிய ஒன்பது பிரஜாபதிகளும் மிகவும் ஸாவதானர்களாய், இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் ரூபமாய் வியக்கரும், பிரஹ்ம ரூபமாய் அவ்யக்தருமான அந்த மஹாபுருஷனைக் குறித்து யாகஞ்செய்தார்கள். பிறகு மனுக்களும், மற்ற மஹரிஷிகளும், பிதிருக்களும், தேவர்களும், அஸுரர்களும், மனிதர்களும் அவரவர்களுக்கு வேண்டிய ஸமயத்தில் பிரபுவாகிய அவரை உத்தேசித்து யாகஞ் செய்தார்கள்; இந்த ஸகல ஜகத்துக்களும் பகவானாகிய நாராயணனிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அந்தப் பகவான் பிரகிருதியின் ஸகல குணங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு, ஸ்விருஷ்டிக்கு முன்னே தாம் நிர்க்குணராக இருந்தார்; அவருடைய ஆஞ்ஞையாலே நான் உலகத்தைப் படைக்கிறேன்; பரமசிவன் ஸம்ஹரிக்கிறார்; அவர் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தால் காப்பாற்றுகிறார். இப்படி மூன்றுவகையான சக்தி யுள்ளவராக இருக்கிறார்; காரிய காரண ரூபமாகிய ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவானைவிட வேறாக இருக்கவில்லை; ஓ நாரத ! உம்மால் கேட்கப்பட்ட எல்லா விஷயத்திற்கும் பதில் சொன்னேன். நான் விசேஷ பக்தியுடன் ஹ்ருதயத்தில் பகவானைத் தியானித்தபடியால் என்னுடைய வாக்குப் பொய் சொல்லுகிறதில்லை; மனஸும் இந்திரியங்களும் கெட்ட மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக் கிறதில்லை; வேதஸ்வரூபியாயும் தபஸ்வரூபியாயுமிருக்கும் நான் பிரஜாபதிகளால் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறேன்; மேலும், நான் எனக் குக் காரணமாகிய பகவானைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி யோகத் தால் முயற்சிசெய்தும் அவரைத் தெரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை; அவருடைய சரணங்கள், சரணாதர்களுக்கு ஸம்ஸார

பந்தத்தைப் போக்குகின்றன ; கேஷமத்தையும், ஸகல மங்களத்
தையும் கொடுக்கின்றன. அந்தச் சரணங்களுக்கு நமஸ்காரஞ்
செய்கிறேன் ; ஆகாசமானது தன்னுடைய முடிவை அறியாதது
போலவே அவருடைய மாயா வைபவத்தை அவரும் அறிய
வில்லை. அப்படியிருக்கப் பிறருக்குத் தெரியுமா ? என்றாலும்,
பரமசிவனாலும், உங்களாலும் ஆத்மஸ்வரூபம் அறியமுடிகிற
தில்லை ; மற்ற தேவர்களால் அறியமுடியுமா ? அந்தப் பகவா
னுடைய மாயையால் நாம் கலங்கிய புத்தியுள்ளவர்களாய்
நம்முடைய ஞானத்திற்குத் தக்கபடி இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத்
தெரிந்துகொள்கிறோம். (அவருடைய ஸ்வரூபம் முழுவதையும்
தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை); எந்தப்பகவானுடைய அவதார
சரிதங்களை நாமும் பிறரும் கானம் செய்தபோதிலும் அவருடைய
உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லையோ, அந்தப்
பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன் ; அந்தப் புருஷனே
எல்லாவற்றிற்கும் முந்தியவர் ; அவர் பிறப்பில்லாதவர் ;
ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் தம்மாலேயே தம்மை ஸிருஷ்டிக்
கிறார் ; காப்பாற்றுகிறார் ; ஸம்ஹரிக்கிறார். அந்தப் புருஷன்
சுத்தன், ஞானஸ்வரூபி ; எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியா
யிருப்பவர் ; தேகம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தமற்றவர்.
ஸத்யஸ்வரூபி ; பூர்ணர் ; பிறப்பு, நாசம் இவைகளில்லாத
வர் ; நித்யர் ; ஒப்பற்றவர். ஓ நாரத மஹரிஷியே ! எவர்
களுடைய சரீரமும் இந்திரியங்களும் மனஸும் மிகவும் சாந்தங்
களாக விருக்குமோ, அந்த முனிவர்களே மேற்காட்டிய ஆத்ம
ஸ்வருத்தைத் தெரிந்துகொள்வார்கள். துஷ்டர்கள் சொல்லு
கிற சாஸ்திரவிருத்தமான யுக்திகளால் அவை கலங்குமாகில்
அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் அவர்களுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்து
விடும். பிரகிருதியைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்யும் புருஷன் பரமாத்
மாவின் முதன்மையான அவதாரமேயாம். மேலும் காலம்,
ஸ்வபாவம், காரியம், காரணம், மனம், ஐந்து மஹாபூதங்கள்,
அஹங்காரம், ஸத்வம் முதலிய குணங்கள், ஸமஷ்டி சரீரம்,
ஸ்வராட், ஸ்தாவரங்கள், ஜங்கமங்கள் ஆகிய இவைகள் யாவும்
அவருடைய அம்சங்களேயாம். மேலும் நான், பரமசிவன்,
யாகம், (விஷ்ணு) தக்ஷர் முதலிய இந்த எல்லாப் பிரஜாபதிகள்,

நீர், ஸனைகர் முதலியவர்கள், இந்திரன் முதலிய உலகபாலர்கள், கருடன் முதலியவர்கள், மனு, மாந்தாதா முதலிய அரசர்கள், பாதல லோகத்தின் பாலர்களாகிய அனந்தன், வாசுகி முதலிய வர்கள் ஆகிய இவர்களும், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், சாரணர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், ஸர்ப்பங்கள், யானைகள், மஹரிஷிகளுக்குள் சிறந்தவர்களாகிய வலிஷ்டர் முதலியவர்களும், பிதிரு கணங்களில் மேலானவர்களும், வித்தர்கனில் சிறந்தவர்களும், தைத்யர்களுக்குள் சிறந்தவர்களும், தானவர் களுக்கு மேலானவர்களும், மற்ற பிரேதங்கள், பிசாசங்கள், பூதங்கள், கூச்மாண்ட கணங்கள், ஜலஜந்துக்கள், மிருகங்கள், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளுக்குள் சிறந்தவைகளுமாகிய எவை பூஜிக்கத்தக்கவைகளோ, காந்தி, வேகம், தேக பலம், பொறுமை, அழகு, கெட்ட காரியஞ் செய்வதில் வெட்கம், ஸமிருத்தி, புத்தி, அற்புதமாகிய வர்ணம், உருவமற்றதாயிருப்பது, உருவமுள்ளதாகவிருப்பது ஆகிய இவைகளுள்ளவைகளாக எவைகளிருக்கின்றனவோ, அவைகளெல்லாம் பரமாத்மாவின் விபூதிகளையொழிய வேறில்லை. ஆனாலும், ஓ மஹரிஷியே! மிகுந்த மஹிமை பொருந்திய அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய முக்யமான லீலாவதாரங்களென்று எவை சொல்லப்படுகின்றனவோ அவை கேட்பவர்களுடைய காதுகளின் தோஷங்களைப் போக்கக்கூடியவை; மிகவும் மனோஹரமானவை; அவைகளை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

நோட்டு

ஸகல—விரும்பக்கூடிய ஸகல வஸ்துக்களுக்குள் மேலானவராகிய பகவானுடைய பாதம்—வீர. வேறில்லை.—“இந்த ஜகத் முழுவதும் புருஷனே”—சுருதி. பிராண—“இந்த ஆதித்யனே பிராணன்”—சுருதி. பிராண வாயுவானது சரீரத்தில் பிராணன், அபானன் முதலிய பெயரை அடைந்து, தானிருக்கும் சரீரத்தை சேஷடிக்கச் செய்துகொண்டு வெளியிலும் ஸஞ்சரிப்பதுபோல்—சந்த். ஜகத்ருபி—ஜகத்ருபியானாலும் அதனால் அவருடைய மஹிமை குறைவுபடுகிறதில்லையென்ற சுருதியின் தாத்பரியம் காட்டப்பட்டது. ஸூத்.—மஹர்லோகம்—பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் ஆகிய மூன்று லோகங்களிலும் அனந்தம்

ஸுகமே தவிர நித்யஸுக மில்லை; மஹர்லோகமானது கிரம முக்தி ஸ்தானமானாலும் கல்பாந்தத்தில் அவ்விடத்திலிருப்பவர்கள் அதை விட்டுவிடவேண்டியிருப்பதால் அதிலும் நித்யஸுக மில்லை. மூவுலகமும் ஸங்கர்ஷணருடைய முகத்தின் அக்கினியால் எரிக்கப்படும்போது அந்த உஷ்ணத்தைப் பொறுக்காமல் மிருகு முதலியவர்கள் ஜனலோகம் செல்லுகிறார்கள். ஸூத்.—வெளியில்—மிரகிருதி, மிராகிருதர்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு வெளியில் இருக்கின்றன. அவைகள் ஜன்மமற்ற முக்தர்களால் அடையத்தக்கவை—வீர. அதுவே— ஸம்ஸாரிகளான ஜீவவர்க்கங்களால் அடையக்கூடியது—வீர. படைக்கிறேன்—அந்தப் புருஷனே எனது உருவங்கொண்டு படைத்தலையும், தம் உருவத்தாலே காப்பாற்றுவதையும், ருத்திரருடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்து ஸம்ஹாரத்தையுள் செய்கிறார்.

அத்தியாயம் 7

பகவானுடைய லீலாவதாரங்கள்

“நாசமற்றவரான ஸ்ரீநாராயணன் ஸுகல யக்ஞஸ்வ ரூபமான வராஹ சரீரத்தை யெடுத்துப் பூமியைத் தூக்க முயற்சித்தபோது ஸமுத்ரத்தில் பிரவேசித்தவனும், தைத்யர்களுள் முந்தினவனுமான ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற அஸுரனைச் சிங்கத்தால் குத்திக் கிழித்தார்; அது மஹேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் மலையை யுடைத்தாற்போலிருந்தது. மேலும், அந்தப் புருஷோத்தமன் ‘ருசி’ என்ற பிரஜாபதிக்கு ஆகூதி என்ற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஸுயக்ஞரென்ற பெயருடன் அவதரித்தார். பிறகு “தக்ஷிண” என்பவனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் “ஸுயம” என்ற பெயருள்ள தேவர்களைப் பெற்றார். அப்பொழுது அந்த ஸுயக்ஞர் தாம் இந்திரனை இருந்து உலகத்தைக் காப்பாற்றிவந்தார்; அப்பொழுது ஸ்வாயம்புவ மனு வென்பவர், “நீர் மூவுலகத்திற்கும் நேர்ந்திருந்த பெரிதான உபத்திரவத்தைப் போக்கடித்தபடியால் உமக்கு ‘ஹரி’ என்று பெயர் உண்டாகட்டும்” என்று சொன்னார். ஓ பிராம்மணேத்தமரான நாரத ! பின்னும் அந்த மஹாபுருஷன் கர்த்தம பிரஜா

பதியின் வீட்டில் தேவஹூதியினிடத்தில் ஒன்பது ஸ்திரீகளுடன் கபிலராக அவதரித்தார். பிறகு அவர் தம் தாயான தேவ ஹூதிக்கு பிரஹ்மவித்யையை உபதேசித்தார். அதனால் அவள் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய முக்குண ஸம்பந்தத்தைவிட்டு அந்த ஜன்மத்திலேயே முக்தியை அடைந்தாள். முன்னொரு காலத்தில் நல்ல புத்திரன் வேண்டுமென்று அத்திரி மஹரிஷி யானவர் தபஸ் செய்தார். அவருடைய தபஸினால் பகவான் சந்தோஷப்பட்டு, “நானே புத்திரனாக என்னால் (தத்த:) கொடுக்கப்பட்டேன்” என்று சொல்லி, அதனால் தத்தாத்திரேய ராக (தத்தரென்ற அத்திரியின் புத்திரர்) அவதரித்தார். அவ ருடைய பாததூளிகளால் பரிசுத்தமான சரீரமுள்ள யது (யயாதி யின் பிள்ளை), கார்த்தவீர்யார்ஜுனர் முதலியவர்கள் இவ் வுலகத்து ஸுகத்தையும், மேலுலகத்து ஸுகத்தையும் அடைந் தார்கள். மேலும், நான் பலவகையான உலகங்களை விரிநுஷ்டிக்க விரும்பித் தபஸ் செய்தேன் ; பூர்ணமாகிய அந்தத் தபஸினால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து ஸனத்ருமார, ஸனக, ஸநந்தன், ஸனத் ஸுஜாத என்ற பெயருடன் நான்குவகையாக அவதரித்து, முன். கல்பத்தின் பிரளயத்தில் மறைந்துபோன ஆத்ம வித்யையை மஹரிஷிகளுக்கு நன்றாக உபதேசித்தார். அதனைக் கேட்டவுடனே அவர்களுக்கு அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டா யிற்று. இன்னும் அந்த மஹாபுருஷன் தர்மத்தின் பத்தினி யும், தக்ஷருடைய பெண்ணுமான மூர்த்தி என்பவனிடத்தில் ‘நரன், நாராயணன்’ என்ற திவ்ய நாமதேயங்களுடன் இரண்டு வகையாக அவதரித்தார். அந்த அவதாரத்தில் கருமையாகத் தபஸ் செய்தார். அப்பொழுது மன்மதனுடைய ஸைன்யங்க ளாகிய ஊர்வசி முதலிய அபஸர ஸ்திரீகள் அவருடைய தபஸைக் கெடுக்க முயன்றும் முடியவில்லை. வித்வான்களாகிய ருத்ரன் முதலியவர்கள் கோபத்தால் குரூரமாயிருக்கும் பார் வையால் மன்மதனை ஜயித்தார்கள். ஆனாலும் தம் ஆத்மா வைத் தகிக்கும் (ஸகிக்கமுடியாத) கோபாக்னியை ஜயிக்க வில்லை. (கோபத்திற்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்களென்று கருத்து.) இவ்விதக் கோபமும் நரநாராயணைதாரஞ் செய்த பகவா னுடைய மனதில் பிரவேசிக்கப் பயப்படுகிறது; அதற்குத்

தாழ்ந்தவனாகிய காமன் அவருடைய மனத்தில் பிரவேசிக்க முடியுமா?

8—54. உத்தானபாதனென்ற அரசனுடைய பத்னியாகிய ஸுமதியின் புத்திரர் துருவரென்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய பிதாவின் ஸமீபத்தில் ஸபத்னீ மாதாவான ஸுருசியினுடைய வார்த்தையாகிய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு, பாலய வயதிலேயே தபஸ் செய்வதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றார். அவர் பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவே, புருஷோத்தமன் ஸந்தோஷப்பட்டு, அவருக்குச் சாசுவதமாகிய பதத்தைக் கொடுத்தார்; அந்த மேலான ஸ்தானத்தை அதற்குக் கீழாகவிருக்கும் ஸப்தரிஷிகளும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள் (இது ஒரு அவதாரமென்று கருத்து). தவிரவும் வேனெனன்ற அரசன் அதர்மத்தை அனுஷ்டித்துவந்ததால் பிராம்மணர்கள் அவனைச் சபித்தார்கள். வஜ்ரம் போன்ற அவர்களுடைய வார்த்தையால் அவனுடைய ஐசவர்யம் முதலியவைகள் நாசமாயின. அந்த வேனனுக்கு பகவான் பிருது என்னும் புத்திரனாக அவதரித்து, அவனை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றி, அதனால் புத்திரன் என்ற சப்தத்தை உண்மையான அர்த்தமுள்ளதாகச் செய்தார். பின்னும் பூமி தேவியிடமிருந்து ஸகல வஸ்துக்களையும் கறந்தார். மேலும், அந்தப் பிரபுவானவர் பிரியவிரதருடைய பெளத்திரரும், ஆக்னீத்ரருடைய புத்திரருமாகிய நாபி என்பவருக்கு ஸுதேவி என்பவளிடத்தில் ரிஷபரென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் அவதரித்தார். அப்பொழுது விஷயங்களின் ஆசையை ஒழித்து, மிகவும் சாந்தமாகிய அந்தக் கரணமுள்ளவராகி, தம்முடைய ஸ்வரூபத்திலே இருந்து யோகியாய் மூடன்போல் ஸஞ்சரித்தார். அந்த நிலைமையைத்தான் மஹரிஷிகள் பரமஹம்ஸாசிரமம் என்கிறார்கள். பின்னும், யக்ஞ புருஷராகிய அவர் என்னால் செய்யப்பட்ட யாகத்தில் ஹயக்ரீவராக அவதரித்தார். அந்த ஹயக்ரீவர் பொன்னிறமுள்ளவர்; வேத ஸ்வரூபி; ஸகல யாகஸ்வரூபி; ஸகல தேவஸ்வரூபி; வேதங்கள் யாவும் மூச்சுவிடும் அவருடைய மூக்கிலிருந்து உண்டாயின. பின்னும் பிரளய காலத்தில் பலவகையான வேதங்கள் என்னுடைய முகத்திலிருந்து நழுவிப்போனதால் வேத மார்க்கங்களைத்

திருப்பி என்னிடம் கொடுப்பதற்காக அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு மதஸ்ய ரூபத்துடன் பகவான் ஸமுத்திர ஜலத்தில் விளையாடினார். அப்பொழுது ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமும், பூமியைப் பிரதானமாயுடையவருமான அந்தப் பரமபுருஷனை வைவஸ்வத மனு தர்சித்தார். தவிரவும், அந்த ஆதிபுருஷன் தேவர்களும் அஸுரர்களுஞ் சேர்ந்து அமிருதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது ஆமை உருவங்கொண்டு மத்தாயிருந்த மந்தர மலையைத் தம்முடைய முதுகில் தாங்கினார். அப்பொழுது அந்த மலை உராய்தலால் தினவைப் போக்கிக்கொண்டு ஸுகமாய்த் தூங்கினார். மேலும் தேவர்களுக்கு நேரும் கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கும் அந்த மஹாபுருஷன் சிங்கப் பற்களால் பயங்கரமாயும், குரூரமான புருவங்களுள்ளதுமான நரலிம்ஹ சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, கதாயுதத்துடன் தமக்கு எதிரில் ஓடிவரும் ஹிரண்யகசிபு என்ற அஸுரனைத் தமது மடியில் தள்ளி, நகங்களால் கீழித்துக் கொன்றார். முன்னொரு காலத்தில் ஒரு சிறந்த யானையானது பெரிதான ஒரு ஏரியில் ஜலங்குடிக்க இறங்கினபொழுது அங்கிருந்த மிகுந்த பலசாலியான ஒரு முதலை அதைப் பிடித்துக்கொண்டது; அதனால் அந்த யானை மிகவும் துன்பமடைந்து துதிக்கையில் தாமரைப்புஷ்பத்தை வைத்துக்கொண்டு, “ஆதி புருஷ ! ஸகல லோகத்துக்கும் அதிபதியே ! கேட்பவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் கீர்த்தியுள்ளவரே ! என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்; உம்முடைய திவ்ய நாமங்களைக் கேட்பவர்களுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகின்றன ” என்று உரக்கக் கதறிற்று. அளவற்ற மஹிமையுள்ள ஸ்ரீ நாராயணன் அதனைக் கேட்டுச் சக்கராயுதத்தைத் தரித்து, கருடனமீது ஏறிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து சக்கராயுதத்தால் முதலையின் வாயைப் பிளந்து, சரணமடைந்த யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்து மிகுந்த கருணையால் அதை அக்குளத்திலிருந்து கரைசேர்த்தார். பின்னும் யக்கு புருஷனாகிய மஹாவிஷ்ணுவானவர் அதிதி தேவியின் புத்திரர்களான தேவர்களுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்தவரானாலும், குணங்களால் சிறந்தவராயும், வாமனரூபியாயுமிருந்து பலிச் சக்ரவர்த்தியினிடம் மூன்று அடி பூமியைப் பெற்று ஸகல உலகங்களையும் ஆக்கிரமித்தார். உலகத்தில் தர்மம் தவருமல்

நடப்பவர்கள் சத்துருவைக் கொல்லும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்களானாலும், அவர்களுடைய ஐசுவரியத்தை அபஹரிப்பதற்கு யாசிக்கிற வழியைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. “ஓ நாரத! பலிச் சக்ரவர்த்தியானவன் பகவானுடைய பாதங்களை அலம்பி, அந்தச் சுத்தமான தீர்த்தத்தைத் தன்னுடைய தலையில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு (தனது புரோஹிதரான சுக்ராசாரியரால் தடுக்கப்பட்டும்) பிரதிக்களையை நிறைவேற்றவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் மூவுலகத்தையும், தன்னுடைய சரீரத்தையும் சத்துருவாகிய பகவானுக்குக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்ட பக்தனுக்கு பகவான் தேவராஜ்யத்தைக் கொடுப்பது போதாதென்று நினைத்துத் தமது ஸாலோக்யத்தைக் கொடுத்தார். மேலும் நீர் விசேஷ பக்தியுள்ளவராய், பகவானை நோக்கி யோகசாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டீர் அல்லவா? அப்பொழுது அவர், “வாஸுதேவரே நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவர்” என்று நிச்சயமாய் நம்பியிருப்பவர்களால் சீக்கிரத்தில் அறியக்கூடியதும், பாகவத சாஸ்திரத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறதும், ஆத்மாவின் உண்மையைக் காட்டுகிறதுமான ஞானத்தையும், யோகத்தையும் உமக்கு உபதேசித்தார். மேலும், மன்வந்தரங்களில் பகவான் மனுவின் வம்சத்தைக் காப்பாற்றுகிறவராய்ப் பத்துத் திக்குகளிலும் தம்முடைய தேஜஸை ஸ்தாபித்து, அதனால் துஷ்டர்களான அரசர்களை நிக்ரஹித்துத் தம்முடைய கீர்த்தியை ஸத்தியலோகத்திலும் பரவச்செய்கிறார். அந்தப் பரமாத்மாவேதான் தன்வந்தரியாக அவதரித்து, தம்முடைய கீர்த்தி யென்கிற பெயரினாலே மஹாரோகமுள்ளவர்களுடைய வியாதியைப் போக்குகின்றனர்; பின்னும், தீர்க்கமான ஆயுஸைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்தப் பகவான் யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகத்தை (முந்தி அஸுரர்களால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததை) அடைந்தார். மேலும், ஆயுர்வேதமாகிய வைத்திய சாஸ்திரத்தையும் உலகத்தில் பரவச்செய்தார். தவிரவும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவரும், மஹாத்மாவுமான அந்த நாராயணன் பரசுராமனாக அவதரித்துப் பிரம்மமணர்களைத் துவேஷித்தவர்களும், நல்மார்க்கத்தை விட்டுத் தவறினவர்களும், நரகத்தை அடைய விரும்பும்

பின்வர்களும், நாசத்தை அடைவதற்கு என்றே தெய்வத் தால் விருத்திபண்ணப்பட்டவர்களும், பூமிக்கு மிகுந்த உபத் திரவத்தைச் செய்பவர்களுமான க்ஷத்திரியர்களை இருபத் தொருதரம் கோடரியைக்கொண்டு கொன்றார். அந்த மஹா புருஷனே, என்னிடத்தில் தயவுசெய்து, முகமலர்ச்சியுள்ளவராய் இக்ஷவாகு வம்சத்தில் தம்முடைய அம்சங்களாகிய பரதன் முதலி யவர்களுடன் தசரதருக்குப் பிள்ளையாக ஸ்ரீராமனென்ற பெய ருடன் அவதரிப்பார். பிறகு பிதாவாகிய தசரதருடைய அனு மதியின்மேல் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணருடனும், பார்வையான வீதாதேவியுடனும் தண்டகாரணயஞ் செல்வார். அப்பொழுது இராவணன் அவரிடம் விரோதம் செய்துகொண்டதனால் பந்துக் களை யிழப்பான். பின்பு திரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தற்கு முயற் சித்த பரமசிவன் போல இராவணனைக் கொல்வதற்காக இலங்கா நகரம் போக விரும்பிய இராமனைக் கண்டு ஸமுத்திரம் பயந்து நடுங்கும். மேலும், வீரதையானவன் இலங்கா நகரத்திலிருப்ப தால் அவனைப் பாராமல் கலங்கியதும், கோபத்தால் சிவந்தது மான ஸ்ரீராமனுடைய பார்வையால் அந்த ஸமுத்திரத்திலிருக் கும் மகரங்களும், ஸர்ப்பங்களும், முதலைகளும் மிகவும் தாபத்தை யடையும். பின்பு, ஸமுத்திரம் வழிகாட்டும்; அதன் வழியாக ஸ்ரீராமன் இலங்கா நகரம் போவார்; அவ்விடத்தில் வலிக்கும் இராவணன் மிகவும் பலமுள்ளவன்; அவன் ஐரா வதத்துடன் யுத்தம் செய்யும்போது, அது தன்னுடைய தந்தங் களால் இராவணனுடைய மார்பில் குத்திற்று; பிறகு அவைகளைப் பிடுங்கமுடியாமல தலையை அசைக்கத் தந்தங்கள் முறிந்து போயின; அப்படி இராவணனுடைய மார்பில் பதிந்த யானை யின் தந்தங்களுடைய காந்தியால் பத்துத் திக்குகளும் பிரகாசிக் கின்றன. தவிரவும், அவன், 'எனக்கு ஸமமானவர்கள் உலகத் தில் யார் இருக்கிறார்கள்?' என்று கர்வத்தால் சிரிப்பதுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட சத்துருவாகிய அந்த ராக்ஷஸனுடைய கர்வத்தை ஸையத்தின் மத்தியில் வில்லினுடைய சப்தத்தாலேயே போக்கடித்து, அவனை நாசஞ்செய்யப்போகிறார். பிறகு அஸு ராம்சமான அரசர்கள் வெகுவாய்ப் பூமியில் பிறந்ததனால் பூமிக்கு விசேஷ பாரம் ஏற்படுமாதலால் அதனை நிவர்த்திப்பதற்

காக, ஸாமான்ய ஜனங்களால் அறியக்கூடாத மார்க்கமுள்ள வரும், வெண்மை நிறமுள்ளதும், கருமை நிறமுள்ளதுமான தலைமயிர்களுள்ளவருமான் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் பலராமனாகவும், சிருஷ்ணனாகவும் அவதரித்து, தம்முடைய மஹிமையைக் காட்டும் லீலைகளைச் செய்வார். எப்படியெனில், அவர் குழந்தையா யிருக்கும்போது பூதனை யென்ற ராக்ஷஸியைக் கொல்வார்; மூன்று மாதங்கள் சென்றபிறகு சகட ரூபியான அஸுரனை ஸம்ஹரிப்பார். முழங்கால்களைக்கொண்டு தவழும் போதே ஆகாசம் வரையில் உயர்ந்தவைகளான அர்ஜுன மரங்களின் நடுவில் புகுந்து அவைகளைப் பூமியில் தள்ளுவார். அவர் பகவதவதாரமாயில்லாவிடில் இப்படிச் செய்யமுடியாது. தவிரவும், விஷ ஜலத்தைக் குடித்து மூர்ச்சை யடைந்த இடையர்களை யும், பசுக்களையும் தம்முடைய அணுக்கிரஹமுள்ள பார்வையால் பிழைக்கச் செய்து யமுனையிலிருந்த அந்த மடுவைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காக அதிலிருந்த மிகுந்த விஷவேகமுள்ள காளியினைன்ற ஸர்ப்பத்தை அதைவிட்டு ஓடும்படி செய்வார்; பிறகு, அந்த அமானுஷ காரியத்தைப் பார்த்துக் கோபர்கள் ஆச்சரியமடைந்து அன்று இரவு யமுனையின் கரையில் படுத்துத் தூங்குவார்கள். கோடைக்காலமாகையால் அப்பொழுது நான்குபுறத்திலும் காட்டில் அக்கினி பற்றிக்கொள்ளும்; அப்போது ஒருவராலும் அறியக் கூடாத வீர்யமுள்ள பகவான் பலராமனுடன் கோபர்களை வரையும் கண்களை மூடிக்கொள்ளச் செய்து, அவர்களை அந்த ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றுவார்; மேலும் அவருடைய தாயான யசோதையானவள் தன் வீட்டிலிருக்கும் கயிறுகளால் பிள்ளையான ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கட்டியும், அவைகள் முடிவதற்குப் போதாமலிருக்கும்; அப்பொழுது, அந்தப் பகவான் கொட்டாவிவிட்டு வாயைத்திறப்பார்; யசோதை அவருடைய வயிற்றில் பதினான்கு லோகங்களையும் பார்த்துப் புத்திரனுடைய மஹிமையைத் தெரிந்துகொள்வாள்; தவிரவும், வருணருடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்டுள்ள நந்தகோபரை ஸம்ரக்ஷிப்பார்; மயனுடைய புத்திரனால் பூமிக்குள் மறைக்கப்பட்டிருந்த கோபர்களைக் காப்பாற்றுவார்; பகல்முழுவதும் வேலைசெய்து களைத்து, இராத்திரி தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கோகுலவாஸிகளான ஜனங்களை வைகுண்ட

லோகஞ் சேர்ப்பார் ; இந்திரனை உத்தேசித்துக் கோபர்களால் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் செய்யப்பட்டுவரும் பூஜையானது ஒரு வருஷத்தில் நிறுத்தப்படும் ; அதனால் இந்திரன் மிகவும் கோபங்கொண்டு பசுக்களை நாசஞ்செய்வதற்காக மழைபெய்யச் செய்வார் ; அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் ஏழு வயதுள்ளவரானாலும் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை நாய்க்குடையைப் போல் எளிதில் ஒரு கையால் தூக்கிக் குடையாக ஏழு நாள்வரையிலும் பிடித்துப் பசுக்களையும் கோபர்களையும் காப்பாற்றுவார் ; பின்னும் ஒரு நாள் இராத்திரியில் சந்திரிகையால் வெண்ணிற முள்ள காட்டில் ராஸக்கிரீடையில் பகவான் கானம் பண்ணுவார் ; அந்தப் பாட்டிலுள்ள பதங்கள் இனியவைகளாயிருக்கும். இராகாலாபனம் மிக்க மேலானதாகவிருக்கும் ; அதனால் கோபிகைகளுக்கும் மன்மத தாபம் விருத்தியாகும் ; அந்த ஸமயத்தில் அவர்களைச் சங்கசூடன் என்ற குபேரனுடைய வேலைக்காரன் அபஹரித்துப்போவான் ; பகவான் அவனை ஸம்ஹரிப்பார் ; மேலும் பகன், கேசி, அரிஷ்டன், சாணூரன் முதலிய மல்லர்கள், குவலயாபீடமென்ற யானை, கம்ஸன், நரகாஸூரன், பெளண்டரகன், ஸால்வன், தந்தவக்திரன், சம்பரன், விநோதன், யவனன், ஏழு விருஷபங்கள் ஆகிய இவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானாலும், பிரலம்பன், தேனுகன், துவிதனென்ற வானரன், பல்வலன், ருக்மி முதலியவர்கள் பலராமரூபியான மஹா விஷ்ணுவினாலும், யுத்தத்தில் மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள காம்போஜர், மதஸயர், குருக்கள், லிருஞ்ஜயர், கேகயர் முதலியவர்கள் பீமார்ஜுனரூபமாகிய பரமபுருஷனாலும் கொல்லப்பட்டு வைகுண்டஞ் சேர்க்கப்படுவார்கள். பின்னும், கால மஹிமையால் ஜனங்களுக்கு ஆயுஸும் புத்தியும் குறையும்போது, பகவான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும், ஸத்யவதியினிடம் அவதரித்து, ஸமுத்திரம்போல விஸ்தாரமாகிய வேதங்களை அவர்களுக்குத் தக்கபடி சாகை சாகைகளாகப் பிரிப்பார். பின்னும் ஒரு காலத்தில் அஸுரர்கள் வேதமார்க்கத்தை ஆச்ரயித்து மயனால் செய்யப்பட்டதும், அறியக்கூடாத வேகமுள்ளதுமான (இரும்பு, வெள்ளி, தாமிரம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட) பட்டணங்களால் உலகங்களை உபத்திரவிப்பார்கள் ; அப்பொழுது பகவான் அவர்

களுடைய புத்திக்கு மோஹத்தையும் (யுக்தமானவைகளை விட்டு விடுவது) பிரலோபத்தையும் (யுக்தமல்லாதவைகளைக் கிரஹிப்பது) உண்டாக்கும் பாஷண்ட வேஷத்தைத் தரித்து (புத்தாவதாரஞ் செய்து) தர்மம்போலத் தோற்றும் பாஷண்ட தர்மத்தை வெகுவாகச் சொல்வார். எப்பொழுது ஸாதுக்களுடைய கிருஹங்கனிலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரிதங்கள் கானஞ்செய்யப்படாமலிருக்குமோ, எந்தக் காலத்தில் பிராம்மணர்களும், க்ஷத்ரியர்களும், வைசியர்களும் பாஷண்டர்களாகவும், சூத்ரர்கள் அரசர்களாவும் மிருப்பார்களோ, எந்த ஸமயத்தில் ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷட் என்ற சப்தங்கள் கேட்க அரிதாக்கவிருக்குமோ, அப்பொழுது (கலியுகத்தின் முடிவில்) கல்கியாகிப் பகவான் அவதரித்துக் கலியை நிக்ரஹிப்பார். மேலும் நானும், தபஸும் (லிருஷ்டிக்கு முன்னிருந்த நிலைமையை யோஜிப்பது) மரீசி முதலிய ஒன்பது பிரஜாபதிகளும் ஜகத்தை லிருஷ்டிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பகவானுடைய மாயாவிபூதிகளேயாம்; தர்மமும், யக்ஞமும் (விஷ்ணு) மநுக்களும், தேவசிரேஷ்டர்களும், அரசர்களும், ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட விபூதிகளாகிறார்கள்; அதர்மமும், ருத்ரரும், கோபஸ்வபாவமுள்ள ஸர்ப்பங்களும், அஸுரர்களும், ஸம்ஹாரத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள். ஆகையால் இந்த ஈச்வரனுடைய மாயாவிபூதிகளெல்லாம் அளவற்ற ஆச்சர்யகரமான சக்தியுள்ளவைகள்; பூமியின் தூளிகளைப் பிரித்து எண்ணக்கூடிய சக்தியுள்ள கவியாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் லீலா விபூதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிய முடியாது: ஆகையால் சுருக்கமாகச் சொன்னேன்; அந்தப் பகவான் மிகவும் அசைந்துகொண்டிருந்ததும், ஸத்திய லோகத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதுமான ஸ்வர்க்கத்தைத் தம்முடைய தடையற்ற வேகத்தால் அசையாமலிருக்கச் செய்தார். ஆகையால் எனக்கும், உமக்கும் மூத்தவர்களான ஸநத்குமாரர் முதலியவர்களுக்கும், அந்தப் புருஷனுடைய மாயாபலம் இவ்வளவென்று தெரியாது; மற்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ள நியாயமேயில்லை; ஆயிரம் முகங்களுள்ள ஆதிசேஷ பகவானும் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய மஹிமையைக் கானம் பண்ணி, அதன்கரையை அடைய அசக்தராயிருக்கிறார்; (முழுவதையும் சொல்ல

முடியவில்லை) கபடமற்றுப் பகவானுடைய பாதங்களைப் பஜிப் பவர்களிடத்தில் (பக்தி செய்பவர்களிடத்தில்) அவருக்குக் கருணை உண்டாகும் ; அவர்கள் அந்தப் புருஷோத்தமருடைய மாயா பலத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, அதையும் தாண்டுவார்கள் ; நாய் நரிகளுக்கு ஆஹாரமாகிய இந்தச் சரீரத்தில் அவர்களுக்கு அபிமானமிராது ; ஓ நாரத ! பிரஹ்மாவாகிய நான், நீர், உமக்குமுன் பிறந்தவர்களான ஸந்தகுமாரர் முதலியவர்கள், பகவானாகிய பரமசிவன், பிரஹ்மாதன், ஸ்வாயம்புவ மநு, அவருடைய பத்தினியாகிய சதரூபை, அவருடைய பெண்கள், பிள்ளைகள், பிராசீனபர்ஹி, ரிபு என்னும் மஹரிஷி, வேனனுடைய பிதாவாகிய அங்கன், துருவன், இக்ஷ்வாகு, நளன், முசுருந்தன், வைதேஹர், காதி, ரகு, அம்பரீஷன், ஸகரர், கயன், நஹுஷன், மாந்தாதா, அலர்க்கன், சததன்வா, நந்திதேவர், பீஷ்மர், பலி, அதூர்த்தரயன், திலீபர், ஸௌபரி, உதங்கர், சிபி, தேவலர், பிப்பலாதர், ஸாரஸ்வதர், உத்தவர், பூரிஷேனர், பராசரர், விபீஷணர், ஹனுமான், சுகர், அர்ஜுனன், ஆர்ஷ்ணிஷேணர், விதுரர், சுருததேவர் முதலிய மற்றவர்கள் ஆகிய எல்லாரும் பகவானுடைய யோகமாயையை அறிவோம். ஸ்திரீகளும், சூத்ரர்களும், ஹூணர்களும் (ஜாதி விசேஷங்கள்) வேடர்கள் முதலிய பாபகர்மத்தைச் செய்து ஜீவிக்கிறவர்களும், பசு, பசுடி முதலிய திரயக் ஜாதிகளும், பகவத் பக்தர்களுடைய சேர்க்கையாலேயே தேவ மாயையைத் தெரிந்துகொண்டு, அதைத் தாண்டுகிறார்கள் ; சாஸ்திரங்களை அப்யசித்து, அவற்றை மனவில தரிக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவர்கள் மாயையை ஜயிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேஹமே யில்லை. அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமானது எப்பொழுதும் சாந்தமாயிருக்கிறது ; தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கி அபயத்தைக் கொடுக்கிறது ; அது சுத்தமாகிய ஞானஸ்வரூபம் ; தோஷமற்றது ; எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மையுள்ளதாயிருப்பது ; கார்யம், காரணம் இவைகளைவிட வேறானது ; பலவகையான காரகம், கிரியை இவைகளுள்ள வேத சப்தங்களால் அந்த ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படுகிறதில்லை ; மாயையானது புதிதாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்ட

சிறு பெண்போல வெட்கமுள்ளதாய் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு முன்பாக நிற்கிறதில்லை; (அதில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை.) அந்த ஸ்வரூபமே பிரம்மம். அது சோகமற்றது; எப்பொழுதும் ஸுகரூபமானது; அதனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய யோகிகள் வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை; மழைபெய்யச் செய்யும் மகேந்திரன் ஜலத்திற்காகக் கிணறு வெட்டவேண்டி மண் வெட்டியை எடுத்துக்கொள்வானா? பலவகையான தாதுக்களால் உண்டான சரீரமானது அந்தத் தாதுக்கள் பிரியும்போது நாசமடைந்தாலும் ஜீவன் ஆகாசம்போல் நாசமடைகிறதில்லை; ஏனென்றால் அவன் அதனுடன் உண்டானவனல்ல; ஜன்மம் முதலிய விகாரங்களற்றவன்; அந்த ஜீவனுக்கு ஸ்கல வித கேஷமத்தையும் கொடுப்பவரும் அந்த மஹாபுருஷனேயாம்; மகத் தத்வம் முதலியவைகளின் பரிணாம விசேஷங்களால் ஏற்படும் சுபங்கள் அவரிடமிருந்தே உண்டாகின்றன; ஓ, குழந்தாய்! நாரத பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன்; காரிய காரணங்களடங்கிய ஜகத்தில் அவரைக் காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை. (எல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூப மென்று கருத்து.) ஸ்ரீ நாராயணனால் எனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட படி பகவானுடைய விபூதிகளை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஸகல ஸ்வரூபியாய், ஸகலத்திற்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் ஸ்ரீ நாராயணனிடத்தில் மனிதர்களுக்குப் பக்தியுண்டாக்கும் படி நீ இதை விஸ்தாரப்படுத்து. மோக்ஷத்திற்கு அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பூர்ணமாகிய பக்தியிருக்குமானால், ஜீவன் மனுஷ்ய சரீரத்தில் ஆசைப்படமாட்டான்; ஸ்திரமற்ற பார்ஸ்ய, புத்திரன் முதலியவர்களால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸகல பாபங்களையும் போக்கக்கூடிய உத்தம சுலோகராகிய பகவானிடம் பக்தியுண்டாகாவிடில் அவன் செய்யும் தானங்களாலும், தபசினாலும் பிரயோஜனமில்லை; மேலும், ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் தகுதியான தர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதாலும், சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதாலும் பலனில்லை.

55. ஆகையால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாகிய பரமாத்மா வினுடைய லீலைகளை வர்ணிப்பவர்களுக்கும், அதை அனு

மோதிப்பவர்களுக்கும், சிரத்தையுடன் நித்தியம் கேட்பவர்களுக்கும் அலித்யை விலகும் என்று பிரம்மதேவர் சொன்னார்” என்று நாரதருக்கும் பிரம்மதேவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைப் பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்குச் சுகர் உபதேசித்தார்.

தோட்டு

நான்கு—மூலத்தில் சதுஸ்ஸன என்றிருப்பதால் அதற்கு நான்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவராகையால் தத்தாத் ரேயருக்கே சதுஸ்ஸன என்றும் மற்றொரு பெயர்—சந்த். பிரம்ம தேவருடைய தபோமகிமையால் ஸனத், ஸநாதாந, ஸநந்தன, ஸனக என்று நால்வகையாக அவதரித்தார்—வீர. ஸனகர், ஸனாதனர், ஸனந்தனர், ஸனத்ருமாரர் என்ற திவ்ய நாம தேயங்களை அடைந்தார்—விஜ. முடியவில்லை—இந்தக் கதை பதினேராவது ஸ்கந்தத்தில் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெண்மை நிற-பகவானுடைய தலைமயிர்களில் வெண்மை நிறமுள்ளவை சில; கருமை நிறமுள்ளவை சில; அப்படி யிருப்பது அழகேயாம்; ஜரை (கிழத்தனம்) யாய் ஏற்பட்டதல்ல. “ஓ மஹாமுனியே! வெண்மை நிறமுள்ளவையும் கருமை நிறமுள்ளவையுமான தம்முடைய கேசங்களை எடுத்தெறிந்தார்—விஷ்ணு புரானம். அந்த ஹரியும், வெண்மை நிறமுள்ள ஒரு மயிரையும், கருமை நிறமுள்ள ஒரு மயிரையும் எறிந்தார். அவையது ருலத்திலிருக்கும் ரோகிணி, தேவகி இருவர்களையும் அடைந்தன. அவ்விரு கேசங்களில் வெண்மை நிறமுள்ளது பலராமனாக ஆயிற்று; கருமை நிறமுள்ளது ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவதரித்தது. —மஹாபாரதம். கேசம் அவதரித்தது என்பதால் பகவானுடைய கேசமே துஷ்டர்களைக் கொல்ல ஸாமர்த்தியமுள்ளது என்று காட்டப்பட்டது; பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆகிய இவர்களுடைய நிறமும் காட்டப்பட்டது. கேசமே அவதரித்தது என்று தாற்பரியமல்ல. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவே என்று அர்த்தமுள்ள வசனத்தின் விரோதமேற்படுமாகையால் மேற்காட்டியபடியே அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீதீ. ஸ்திரீகளும்த—“ஸ்திரீகளும் சூத்ரர்களும் வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்யக்கூடாது” என்ற சுருதியின்படி வேதாத்யயனத்திற்கு அனரஹர்களும். நாண்டுகிருர்கள்—முத்தியடைகிறார்கள். வேத சப்தங்களால்—பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் சுருதி கீதையில் இந்த விஷயம் நன்றாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 8

பரிக்ஷித்தின் கேள்வி

அதனைக் கேட்ட பரிக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ தத்துவத்தை யறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! மிக்க அதிருஷ்டமுள்ளவரே! குணங்களை அதிக்கிரமித்தவராகிய பகவானுடைய குணங்களை, வர்ணிக்கும்படி திவ்ய திருஷ்டியுள்ள நாரதரைப் பிரம்மதேவர் தூண்டினா ரல்லவா? பின்பு அந்த நாரதர் யார் யாருக்கு அந்தப் பகவத் குணங்களை, எப்படி உபதேசித்தார்? அதனுடைய உண்மையை அறிய விரும்புகிறேன். அற்புதமான மகிமையுள்ள பகவானுடைய மங்கள கரமாகிய கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். அவைகளைக் கேட்டுச் சிரத்தையாய் அவருடைய சரிதங்களை உச்சரிப்பவர்களுடைய மனத்தில் பகவான் வெகு சீக்கிரமாய்ப் பிரவேசிக்கிறார்; விஷயங்களில் ஆசை யொழிந்த மனனைப் பகவானிடத்தில் செலுத்தி, சரீரத்தைவிடவேண்டும். சரத் காலமானது ஜலத்திலுள்ள தோஷத்தைப் போக்கி, அதைத் தெளியச் செய்வது போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் காதின் வழியாகப் பக்தர்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் பிரவேசித்து மனோதோஷங்களை நாசஞ் செய்கிறார். சுத்தமான மனமுள்ள புருஷன் ஆசை, துவேஷம் முதலியவைகளை ஒழித்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களை ஒரு பொழுதும் விடமாட்டான். தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் தமக்குச் சொந்தமாகிய வீட்டை விடுவார்களா? தேகத்தை யுண்பண்ணும் மகாபூதங்களுடைய ஸம்பந்தமற்றவராகிய பகவானுக்குத் தேகம் எப்படி உண்டாகிறது? கர்மம் முதலிய காரணங்களால் உண்டாகிறதா? அல்லது காரணமில்லாமல் உண்டாகிறதா? அதன் உண்மை உமக்குத் தெரியும். அதனைச் சொல்லவேண்டும்; ஸகல உலகங்களின் அமைப்புள்ள புவன கோசமாகிய பத்மமானது எவருடைய வயிற்றிலிருந்து உண்டானதோ, அந்தப் புருஷன் உண்மையில் அவயவங்களில்லாதவரானாலும், லௌகிக புருஷனுக்கு எவ்வளவு அவயவங்களிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு அவயவங்களுள்ளவரென்றும், அப்படிப்பட்ட அவயவங்களின் அமைப்புள்ளவரென்றும் சொல்லப்படு

கிறாரே. பகவானுடைய கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரை புஷ்பத்திலிருந்து உண்டானவரும், ஐந்து பூதங்களாலேற்பட்ட சரீரமுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் எவருடைய அனுக்கிரகத்தால் பிராணிகளை விருஷ்டிக்கிறார்? விராட்ரூபத்தை எப்படி நேரில் பார்த்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டும்; மாயைக்கு அதிபதியும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், ஐகத்தை உண்பெண்ணுகிறவரும், அதைப் பரிபாலிப்பவரும், அதை ஸம்ஹரிப்பவருமான மஹா புருஷன் தம்முடைய மாயையை விட்டு எவ்விடத்தில் சயனித்துக்கொள்கிறார்? தவிரவும், அந்த மஹா புருஷனுடைய அவயவங்களால் உலகங்களும், அவற்றின் அதிபதிகளும் விருஷ்டிக்கப்பட்டார்களென்றும், உலகபாலர்களால் அந்தப் புருஷனுடைய அவயவங்கள் ஏற்பட்டன என்றும் சொல்லியிருக்கிறீரல்லவா? அதையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்; மேலும், கல்பம் என்பதும், விகல்பம் என்பதும் எவ்வளவு காலங்கொண்டது? நடந்தது, நடக்கிறது, இனி நடப்பது ஆகிய காலங்கள் எப்படி அனுமானிக்கப்படுகின்றன? பிரம்மதேவர் முதலியவர்களின் ஆயுள் எவ்வளவு காலங்களடங்கியது? ஒ பிராம்மணேத்தம! காஷ்டை முதலாக அணுவாகியதும், வர்ஷம் முதலாகப் பெரிதாகியதுமான காலத்தின் பேதங்கள் எப்பேர்ப்பட்டவைகள்? கர்மங்களால் அடையக் கூடிய ஸ்தானங்கள் எவை? அவைகளின் ஸ்வரூபம் யாது? ஸத்வம் முதலிய குணங்களும், குணமுள்ளவர்களான ஜீவர்களும் பரிணமத்தை (வேறு ரூபத்தை) அடைய விரும்பும் போது புண்யபாப கர்மங்களுடைய கூட்டம் எதனால், எப்படிக்கிரஹிக்கப்படுகிறது? (எந்தக் கர்மங்களை, எப்படிச் செய்தால், எவன் தேவாதி சரீரத்தை யடைவானென்று கருத்து.) தவிரவும் பூமி, பாதலம், திக்குகள், ஆகாசம், கிரஹங்கள், நக்சத்திரங்கள், மலைகள், ஆறுகள், ஸமுத்திரம், துலீபங்கள் ஆகிய இவைகளின் உற்பத்தியையும், அவைகளில் வலிக்கும் பிராணிகளின் உற்பத்தியையும் சொல்லவேண்டும்; அண்டகோசத்தின் வெளியிலும், உள்ளேயுமுள்ள அளவும், மஹாபுருஷர்களுடைய சரிதமும், வர்ணங்கள் ஆசிரமங்கள் ஆகிய இவைகளின் நிச்சயமும் சொல்லப்படவேண்டும்; பின்னும் பகவானுடைய

ஆச்சரியகரமான அவதாரங்களுடைய சரிதத்தையும், யுகங்களுடைய மானத்தையும், ஒவ்வொரு யுகத்தின் தர்மங்களையும், மனிதர்களுக்குப் பொதுவாகிய தர்மங்களையும், ஆசிரமங்களுக்குரிய விசேஷ தர்மங்களையும், யார் யார், எவ்வித ஜீவனஞ் செய்கிறார்களோ அதற்குத் தகுந்த தர்மங்களையும், ராஜ தர்மங்களையும், ஆபத் தர்மங்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன். தத்துவங்களுடைய ஸ்வரூபம், அவைகளின் காரணம், பகவானை ஆராதிக்கும் முறை, அஷ்டாங்க யோகத்தின் முறை, யோகாப்யாஸஞ் செய்து அணிமா முதலிய ஐசுவரியங்களை யடைந்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை யடைதல், லிங்க சரீரத்தின் லயம் ஆகிய இவைகளையும், வேதங்கள், ஆயுர்வேத முதலிய உபவேதங்கள், தர்ம சாஸ்திரம், இதிஹாஸம், புராணம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபிக்கவேண்டும்; மேலும் ஸகல பிராணிகளுடைய உற்பத்தி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், யாகம், குளம் வெட்டுவிப்பது முதலிய பூர்த்த தர்மம், அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய காம்ய கர்மங்கள், தர்மார்த்த கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளையும் சொல்லவேண்டும்; அனுசாயிகளான ஜீவர்களுடைய உற்பத்தியையும், பாஷண்ட தர்மத்தின் உற்பத்தியையும், ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் பந்த மோக்ஷங்களையும், ஆத்மா சுத்த ஸ்வரூபமாக இருப்பதையும், ஸ்வதந்தரமாகிய பகவான் தம்முடைய மாயையுடன் வினையாடுகிறதையும், அந்த மாயையை விட்டு ஸாக்ஷிபோல உதாலீனராக இருப்பதையும், மற்றும் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, தங்களைப் பிரார்த்திக்கும் சரணாகதனாகிய எனக்கு வரிசையாகச் சொல்லவேண்டும்; பிரம்மதேவரால் இவைகள் அறியப்பட்டிருப்பதுபோல உம்மாலும் நன்றாய் அறியப்பட்டிருக்கின்றன; முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்த தர்மத்தையே பிந்தியவர்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். ஓ பிராம்மண! நான் போஜனஞ் செய்யாமல் அசனவிரதமுள்ளவனானாலும் தங்களுடைய முகமாகிய தாமரை மலரிலிருந்து பெருகிவரும் பகவத் கதையாகிய அமிருதத்தைப் பாணஞ் செய்வதால் பிராணனுக்கு யாதொரு உபத்திரவமுமில்லை. ஆகையால், நாரதருக்கு

பிரம்மதேவர் உபதேசித்தபடி எனக்குத் தாங்கள் உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

27—29. அவற்றைக் கேட்ட சுகர் அரசனிடம் மிகவும் சந்தோஷமடைந்து, ‘பகவானுடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன்’ என்று ஒப்புக்கொண்டு, பிரம்ம கல்பத்தில் பிரம்மதேவருக்கு ஸ்ரீ நாராயணனால் உபதேசிக்கப்பட்டதும், வேதத்திற்கு சமமானதுமாகிய பாகவதத்தையே பாண்டு குலத்தில் பிறந்தவரும், மேலானவருமான பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் கேட்டவைகளுக்குக் கிரமமாய் மறுமொழி சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அத்தியாயம் 9

சுகருடைய மறுமொழி

“ஓ மஹாராஜ ! அனுபவ சூருபியான பரமாத்மா விற்குத் தேகம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கிற தில்லை. சொப்பனத்தில் கண்ட தேகத்தின் சம்பந்தம் உண்மையில் ஜீவனுக்கு இல்லை யல்லவா ? ஆகையால் பரமாத்மா விற்கு ஸம்ஸார சம்பந்தமானது மாயையேயொழிய உண்மையி லில்லை. மேலும், அந்த ஜீவன் பலவகையான ரூபமுள்ள மாயையால் பலவிதமான ரூபமுள்ளவனாகத் தோற்றுகிறான். இந்த மாயையினுடைய குணங்களில் (விஷயங்களில்) ரமித்துக் கொண்டு ‘நான், என்னுடையது’ என்ற அபிமானத்தை அடை கிறான் ; காலம் (புருஷன்), மாயை (பிரகிருதி) ஆகிய இவை களைக்காட்டிலும் மேலான தன்னுடைய மகிமையில் எப் பொழுது ஜீவன் இரமிக்கிறானோ அப்பொழுது ‘நான், என் னுடையது’ என்ற இருவகையான அபிமானத்தைவிட்டு மோஹம் நீங்கி, நிஜரூபமாக இருக்கிறான் ; (பக்தி யோகத் தால் மாயா சம்பந்தம் அற்றுப்போனால் மோக்ஷமும் கிடைக்கு மென்பது தாத்பர்யம்.) சிருஷ்டி காலத்தில் பிரம்மதேவர் கபடம் அற்றுத் தபஸ்செய்து பகவானை சந்தாஷப்படுத்தினார்.

அதனால் நாராயணன் அவரிடத்தில் பிரியப்பட்டுத் தம்முடைய சத்திய சுருபத்தை அவருக்குக் காட்டி ஜீவனுடைய தத்வ ஞானத்திற்காக எதனைச் சொன்னாரோ, அதை நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். முற்காலத்தில் பக்தர்களுக்கு முக்ய குருவாயும் தேவர்களுக்கு முந்தினவருமான பிரம்மதேவர் தமக்கு இருப்பிடமாகிய தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தை எப்படி சிருஷ்டிக்கிறது என்று யோசித்தார் ; அப்படியும் அவருக்கு அது விஷயமாய் ஒன்றும் தோன்றவில்லை; ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜனே ! இப்படியிருக்கையில், ஒரு சமயத்தில் ஜலத்திலிருந்து “தப” என்று இரண்டு தரம் தொனி யுண்டாயிற்று ! அவ்விரண்டு அக்ஷரங்கள் ஸ்பர்சமென்ற (ககாரம் முதல் மகாரம் வரையிலுள்ள அக்ஷரங்கள்) அக்ஷரங்களில் பதினொருவதும் இருபத்தொன்றாவதுமாக இருந்தன. பணத்தின் ஆசையை ஒழித்தவர்களுக்கு அவையே பணமாயிருக்கின்றன ; பிறகு பிரம்மதேவர் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, “இதைச் சொன்னவர் யாராயிருக்கலாமென்று நான்குபுறத்திலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தும், அவ்விடத்தில் ஒருவரையும் காணாததால் மறுபடியும் அந்தத் தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்து இதைப்பற்றி யோசித்துத் தம்மைத் தபஸ் செய்யும்படி பகவான் ஆஞ்ஞாபித் திருப்பதாக நிச்சயித்துத் தபஸிற்கு முயற்சித்தார். பின்பு லீணகாத ஞானமுள்ளவரும் மிக்க தபஸ்வியுமான அந்த பிரம்மதேவர் ஞானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், மனஸையும், பிராணனையும் ஜயித்து, தேவமானத்தால் ஆயிரம் வர்ஷங்கள் தபஸ் செய்தார்; அதனால் சகல உலகங்களுக்கும் தாபம் உண்டாயிற்று ; இப்படித் தபஸ்செய்து பிரம்மதேவர் பரமாத்மாவைச் சந்தோஷப்படுத்தினதால் அந்தப் பகவான் தமது வைகுண்ட லோகத்தை அவருக்குக் காட்டினார். அதைக் காட்டிலும் மேலானது ஒன்றுமில்லை ; அது கஷ்டம், மோஹம் முதலிய தோஷமற்றது; புண்யஞ் செய்தவர்களான வித்வான்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப் பட்டது ; மேலும் இரஜோகுணமும், தமோகுணமும், அவைகள் கலந்த ஸத்வ குணமும் அந்த உலகத்திலில்லை ; (சுத்த ஸத்வ குணமே அவ்வுலகத்தில் பிரகாசிப்பதென்பது தாத்

பரியம்.) தவிரவும் காலத்தின் ஸாமர்த்தியம் அவ்விடத்தில் உபயோகப்படுகிறதில்லை; மாயை, இராகம், உலோபம் ஆகிய இவைகளும் அந்த உலகத்திலில்லை; பின்னும், தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பார்ஷத கணங்கள் அவ்விடத்தில் வசிக்கிறார்கள்; மேலும் அந்தப் பார்ஷதர்களெல்லோரும் நீருண்ட மேகம்போன்ற நிறமுள்ளவர்கள்; தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவர்கள்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர்கள்; மனோஹரமாயும், சுத்தமாயுமுள்ள தேக காந்தியுள்ளவர்கள்; மிகுந்த அழகுள்ளவர்கள்; நான்கு கைகளுள்ளவர்கள்; மிகுந்த பிரகாசமுள்ள உத்தம இரத்தினங்களிழைத்த திவ்ய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; சிலர் பவழம், வைணியம், தாமரைத்தண்டு இவைகள் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள்; குண்டலம், கிரீடம், மாலை இவைகளால் பிரகாசிப்பவர்கள்; மிகுந்த காந்தியுள்ள மஹாத்மாக்களுடைய விமானங்களால் அந்த உலகமானது பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது; மின்னல்களுடன் கூடிய மேகங்களால் ஆகாசம்போல, உத்தம ஸ்திரீகளின் காந்தியால் விளங்குகிறது; மேலும் அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதேவி நிஜஸ்வரூபத்துடன் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பலவகையான விபூதிகளால் பூஜிக்கிறாள்; மேலும், அவள் ஊஞ்சலின்மீதேறித் தன் பர்த்தாவாகிய நாராயணனுடைய ஸகல கல்யாண குணங்களையும் கானம் செய்துகொண்டு ஆனந்தமாய் வசிக்கிறாள். அப்பொழுது வஸந்த ருதுவும், அதன்பின் செல்லுகின்ற வண்டுகளும் கூடக் கானம் செய்கின்றன; இம்மாதிரியான அந்தக் கிருஹத்தில் யஞ்ஜபுருஷனும், ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிபதியும், பக்தர்களுக்குப் பிரபுவும், ஸ்ரீயப்பதியுமான பகவானைப் பிரம்மதேவர்தரிசித்தார்; ஸுனந்தர், நந்தர் முதலிய பூஜ்யர்களான பார்ஷதர்கள் அவரை ஸேவிக்கிறார்கள்; அந்தப் பகவான் தம்முடைய வேலைக்காரர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்; புன்சிரிப்புக் கொண்டதும், சிவந்த கண்களுள்ளதுமான முகமுள்ளவர்; பார்க்கப் பிரியமானவர்; கிரீடமுள்ளவர்; குண்டலங்களால் பிரகாசிப்பவர்; நான்கு கைகளுள்ளவர்; பீதாம்பரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; மார்பில் வசிக்கும்

லக்ஷ்மியுள்ளவர்; உயர்ந்த சிம்மாஸனத்திலிருப்பவர்; பிரகிருதி, புருஷன், மஹத்தத்வம், அஹங்காரம் ஆகிய நான்கு சக்திகளாலும், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், மனஸ், ஐந்து பூதங்கள்; ஐந்து தன்மாத்திரைகள் ஆகிய இருபத்தைந்து தத்துவங்களாலும் சூழப்பட்டவர்; தமக்கு இயற்கையானதும் மற்றவர்களுக்குத் தபஸ் முதலியவைகளால் கிடைக்கக்கூடியவை களுமான ஐசுவர்யங்களால் தமது சுருபத்திலேயே இரமித்துக் கொண்டிருப்பவர்.

18—24. அப்பேர்ப்பட்ட பகவானுடைய சுருபத்தைப் பிரம்மதேவர் பார்த்து, அதனால் உண்டாகிய ஆனந்தத்தால் பூர்ணரானார். அப்பொழுது அவருக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாயிற்று; பகவானிடத்திலுள்ள பக்திவிசேஷத்தால் அவருடைய இரு கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியது; பின்னுமவர் பரமஹம்ஸாசிரமத்தால் அடையக்கூடிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது பகவான் தம்மிடத்தில் விசேஷ பிரீதியுள்ளவரும், பிரஜைகளை விருஷ்டிப்பதில் தம்மால் எவக்கூடியவரும், அதற்காகத் தம்மைக் குறித்துத் தபஸ் செய்தவரும், ஸமர்த்தருமான அந்தப் பிரம்மதேவரை நோக்கி, மிகுந்த பிரியத்துடன் அவருடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, புன்சிரிப்புடன், “ஓ வேதத்தை முகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிரம்மதேவரே! உலகங்களை சிருஷ்டிப்பதற்காக வெகுகாலம் தபஸ்செய்து என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தினீர்; கபடமுள்ள யோகிகளால் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்தமுடியாது; ஆனதால் உமக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கேளும்; உமக்கு கேட்கமுண்டாகும்; என்னைப் பார்க்கிறவரையில்தான் சிரேயஸை யடைவதற்கு முயற்சிக்கவேண்டும்; என்னுடைய வைகுண்டலோகத்தை நேரில் பார்ப்பது என்னுடைய பிரியத்தைக் (பக்தனுக்கு வரங் கொடுக்கவேண்டு மென்றதை) காட்டுகிறது; ஆகையால், அதுவும் என்னுடைய கிருபையால் உமக்குக் கிடைத்ததே தவிர வேறில்லை. மேலும், ‘தப’ என்ற என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தபஸ் செய்தீர். தபஸ் என்பது எனக்கு ஹ்ருதயமாயிருக்கிறது. அதற்கு நான் ஆத்மா (ஸ்வரூபம்) வாக இருக்கிறேன். ஆகையால் சிருஷ்டிக்க

வேண்டிய காலத்தில் அதற்கு வேண்டிய ஞானமற்றவராய் நீர் மோஹமடைந்திருக்கும்பொழுது உம்மைத் தபஸ்செய்யும் படி சொன்னவன் நானே; நான் தபஸைக்கொண்டே இந்த ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறேன்; தபஸினாலேயே அதைப் பரிபாலிக்கிறேன்; தபஸினாலேயே அதை ஸம்ஹரிக்கிறேன்; தபஸே என்னுடைய சக்தியாயிருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

25—30. அதனைக் கேட்டு, பிரம்மதேவர் ஸ்ரீ நாராயணனை நோக்கி, ‘ஓ பகவன்! நீர் ஸகல பிராணிகளுக்கும் பிரபுவாக அவர்களுடைய புத்தியில் வசிப்பவராகையால் தடையற்ற திவ்ய ஞானத்தால் ஒவ்வொருவருடைய எண்ணத்தையும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறீர். ஏ நாத! உருவமில்லாதவரான உம்முடைய ஸ்தூல சூக்ஷ்ம உருவங்களை நான் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். நீர் உம்முடைய மாயா சக்தியால் தாமே ஸகல ஸ்வரூபியாயிருந்து ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தும், பரிபாலித்தும், ஸம்ஹரித்தும் பட்டுப்பூச்சிபோல வினையாடுகிறீரல்லவா? ஏ வீண்போகாத ஸங்கல்பமுள்ளவரே! அந்த உம்முடைய லீலைகளை நான் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளும்படி அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும். (பிரஜைகளை ஸிருஷ்டிப்பதில் பயந்து நான் தத்துவ ஞானத்தை விரும்பவில்லை.) உம்முடைய உத்தரவின்படி சோம்பலில்லாமல் சிருஷ்டியைச் செய்வேன். ஆனாலும் அந்தக் காலத்தில் ‘நான் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிப்பவன்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவன்’ என்ற அஹங்காரம் முதலியவைகள் எனக்கு உண்டாகாமலிருப்பதற்காகத் தத்துவ ஞானத்தை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஹே ஈசுவர! மித்திரன் தோழனைக் கௌரவப்படுத்துவதுபோல் நீர் என்னுடைய கையைப் பிடித்து, பூஜித்து, ஜனங்களை சிருஷ்டிக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறீர். நான் தங்களுடைய ஆஞ்ஞா ரூபமாகிய இக்காரியத்தைச் செய்துவரும்பொழுது மேலானவர்களையும், தாழ்ந்தவர்களையும், மத்ய நிலையுள்ளவர்களையும் பிரித்துச் சிருஷ்டிப்பேனல்லவா? அப்பொழுது “பகவான் நம்மை மித்திரனைப்போல் கௌரவப்படுத்தினார்; நான் ஸ்வதந்திரன்” என்று மிகுந்த கர்வம் எனக்கு உண்டாகக்

கூடுமே; அம்மாதிரியான மதம் என்னைக் கெடுத்துவிடாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

31—39. அதனைக் கேட்ட பகவான் பிரம்மதேவரை நோக்கி, “ஓ பிரம்மதேவரே! உம்மால் கேட்கப்பட்டபடி சாஸ்திரத்தைப் படிப்பதால் உண்டாகிய ஞானம், அனுபவத்தால் உண்டாகிய விஞ்ஞானம், பக்தி, அவைகளின் ஸாதனம் ஆகிய இவைகள் மிகவும் ரகசியமானவைகளானாலும் அவைகளை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன்; நான் எவ்வளவு ஸ்வரூபமுள்ளவனோ, எப்படி உண்டாகிறேனோ, அப்பேர்ப்பட்ட உண்மையான ஸ்வரூப ஞானமானது என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தால் உமக்கு உண்டாகட்டும். ஜகத் விருஷ்டிக்கு முன்னே நான் ஒருவனே இருந்தேன். ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய பிரதானம் ஆகிய இவைகள் என்னைக்காட்டிலும் வேறாக ஒன்றுமிருந்ததில்லை. பின்பு நானே இந்த ஜகத்ரூபியாய் இருக்கிறேன். பிரளய காலத்தில் எந்த வஸ்து நாசமடையாமல் இருக்குமோ அதுவும் நானே. மேலும், ஆகாசத்தில் இரண்டு சந்திரன் இருப்பதாகத் தோற்றுகிறதபோல, எதனுடைய மஹிமையால் ஆத்மாவிடம் இல்லாதவைகள் தோன்றுகின்றனவோ, கிரஹ மண்டலத்திலிருக்கும் ராஹுவானவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாததுபோல எதனுடைய மஹிமையால் ஆத்மாவினிடத்தில் இருப்பவைகள் மறைக்கப்படுகின்றனவோ, அதை என்னுடைய மாயையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்; மஹாபூதங்கள், தங்களால் ஏற்பட்ட பலவகையான சரீரங்களில் பிறகு பிரவேசித்ததாகத் தோற்றுவதுபோல, ஜகத்தில் காரணரூபியாய் நான் இருப்பவனெயொழிய அவைகளில் பின்பு பிரவேசித்தவனல்ல; ஆத்மாவினுடைய உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவன், ‘எல்லா அவஸ்தையிலும் எது அவ்வயத்தாலும், வியதிரேகத்தாலும், எக்காலத்திலும், எல்லா விடத்திலும் இருக்குமோ அதே பரமாத்மா என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது. இப்பொழுது என்னைச் சொல்லப்பட்டதை ஒரே மனதாகச் சிந்தியும். கல்பங்களில் பலவகையான சிருஷ்டிகளிலும் உமக்கு அபிமானம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும்” என்று ஸுகல ஜனங்களுக்கும் அதிபதியான பிரம்மாவை அனுக்கிர

ஹித்து அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அந்த உருவத்
தைப் பகவான் மறைத்துக்கொண்டார். பிறகு அந்தப் பிரம்ம
தேவர் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்த மஹாவிஷ்ணுவிற்கு
அஞ்சலி செய்து, பிருதிவி முதலிய பூதங்களாகிய சாதனங்
களைக்கொண்டு முன் கல்பத்திலிருந்ததுபோல இந்த ஜகத்தைப்
படைத்தார்.

40—46. அந்தப் பிரம்மதேவர் பிரஜைகளுக்கு கேஷமத்
தைச் செய்ய விரும்பி இயமம், நியமம் முதலியவைகளைச் செய்து
வந்தார். அவருடைய புத்திரர்களுக்குள் மிகவும் பிரியராகிய
நாரதர் தம்முடைய சுபாவத்தாலும், வணக்கத்தாலும், இந்
திரிய நிக்ரஹத்தாலும், பிதாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சந்
தோஷப்படுத்தி அவருக்குச் சிசுருஷை செய்துவந்தார். அந்தப்
பாகவதோத்தமராகிய நாரதர் மாயைக்கு அதிபதியான மஹா
விஷ்ணுவின் மாயையை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி
யவர்; அவருடைய சிசுருஷையால் பிரம்மதேவருக்கு ஸந்தோஷ
முண்டாயிற்று. அப்பொழுது நாரதர் இந்த விஷயத்தைப்
பற்றிக் கேட்டார். அவருக்குப் பிரம்மதேவர் மிக்க பிரியத்
துடன் பத்துவித புராண லக்ஷணமுள்ள பாகவத புராணத்தை
உபதேசித்தார். அந்த நாரதர் ஸரஸ்வதீ நதிக்கரையில் பிரம்ம
தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்த அதிக தேஜஸுள்ள வியாஸ
மஹரிஷிக்கு இந்த விஷயத்தை உபதேசித்தார். விராட் புருஷ
னிடமிருந்து இந்த ஜகத் எப்படி உண்டாயிற்றென்று கேட்ட
மல்லவா? அது முதலிய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறேன்;
“கேளும்” என்றார்.

தோட்டு

உருவம்—ஸத்யம், ஞானம் முடிவில்லாதது என்று சுருதியில்
சொல்லியபடியுள்ளது. குணம்—திவ்ய மங்கள குணங்கள்.
“எவர் எல்லாவற்றையும் ஸாமான்யமாகவும் விசேஷமாகவும்
அறிந்தவரோ, எவருடைய மேலான சக்தியும், இயற்கையான
ஞானம், பலம், கிரியை ஆகிய இவைகளும் பலவகையாகக்
காணப்படுகின்றனவோ” சந்த. மாயையென்று—பிரகிருதியின்
அனுஸந்தான காலத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நன்றாகப் பிரகாசித்
தருதில்லை. ஆத்மாவின் தோற்றம் இருக்கும்போது அசேதன

மாகிய பிரகிருதியானது தோன்றுகிறதில்லை. தேஜஸிருக்கும் போது இருட்டிருக்கிறதில்லை; இருட்டிருக்கும்போது தேஜஸ் பிரகாசிக்கிறதில்லை. வீர.—எந்த வஸ்துவானது ஸகல காமத் தையும் அடைந்தவனாகிய என்னுடைய பிரயோசனமின்றி வேதம் முதலியதில் தோன்றுகின்றதோ, எது என்னிடத்தில் பாதகமாக ஆகிறதில்லையோ, அதே மாயை (ஜீவன், பிரகிருதி ஆகிய இவர்களே மாயை என்று கருத்து.) யதார்த்தமாகத் தோன்றும் என்னுடைய பிரதிபிம்பபூதனாகிய ஜீவனும், உண்மையாகத் தோன்றும் மூலபிரகிருதியும் மாயை யெனப்படுகின்றன. ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் சக்தியே முக்கியமாய் மாயை யெனப்படுகிறது. பிரகிருதி, ஜீவர்களை மாயையென்று சொல்வது ஒளபசாரிகப் பிரயோகம். ஆனால் ஜீவன், பிரகிருதி, கர்மம், காலம் ஆகிய இவைகள் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் வளிப்பவைகளானாலும் அவைகளால் பாதகமில்லாததனால் அவைகள் என்னிடமிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. அரசன் இரதத்தின் மீதேறிப் போகும்போது அவருக்குக் குடை பிடிப்பது முதலிய உபசாரங்கள் செய்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு இரதிகர்கள் என்று பெயர் கிடைக்குமா! வீஜ. பிரவேசித்தவனல்ல-மஹாபூதங்கள் அவைகளாலேற்பட்ட கடம் முதலியவைகளில் பிரவேசித்திருந்தாலும் அவைகளை உடைப்பது, வெட்டுவது ஆகிய இவைகளில் அந்த மஹாபூதங்கள் ஸம்பந்திக்காமலிருப்பதுபோல் சேதனங்களிலும், அசேதனங்களிலும் பகவான் பிரவேசித்திருந்தாலும் அவைகளின் தோஷம் பகவானிடம் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை.—வீர. அவ்வயத்தாலும்—காரியங்களில் காரணரூபமாக விருப்பது; ஜாக்ரத் முதலிய அவஸ்தைகளில் ஸாக்ஷியாக விருப்பது. வியதிரேகம்—காரணமாக இருக்கும்போது காரியமாக இல்லாமலிருப்பது.—ஸ்ரீத். அவ்வயம்—இது அறியக்கூடியதே என்பது. வியதிரேகம்—மற்றவை அறியக்கூடியவை யல்லவென்பது. பரமாத்மா ஒருவரைத் தெரிந்துகொண்டதனால் எல்லாம் அறியப்பட்டவையாகிறது. ஆனதால் இதுவே அறியக்கூடியது.—வீர.

அத்தியாயம் 10

தத்துவங்களின் உற்பத்தி

“இந்தப் பாகவதத்தில் ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், ஸ்தானம், போஷணம், ஊதி, மன்வந்தரம், ஈசானு கதை, நிரோதம், முக்தி, ஆசிரயம் என்ற பத்துவகையான லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் பத்தாவதாகிய ஆசிரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிப்பதற்காக ஒன்பதுகளுடைய ஸ்வரூபத்தை சப்தத்தாலும், அர்த்தத்தாலும் பெரியோர்கள் வர்ணிக்கிறார்கள். ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சப்தம் முதலிய விஷயங்களும், இந்திரியங்களும், மஹத் தத்துவமும், அஹங்காரமும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களுடைய பரிணாமவிசேஷத்தால் பரமேஸ்வரனிடமிருந்து உண்டாவதே ஸர்க்கமெனப்படும். வைராக்ஜனால் செய்யப்படும் சராசர சிருஷ்டியே விஸர்க்கமெனப்படும். பகவான் அவதாரஞ்செய்து ஜகத்தைப் பரிபாலிப்பதனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராக இருப்பது ஸ்திதி யெனப்படும். பக்தர்களை அருக்கிரஹிப்பதே போஷண மெனப்படும். மன்வந்தரங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மம் மன்வந்தர மென்று சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்களின் வாஸனைகள் ஊதி யெனப்படுகின்றது. பலவகையான உபாக்யானங்க ளடங்கிய பகவானுடைய அவதார கதைகளும், பக்தர்களுடைய சரிதங்களும் ஈசானு கதை யென்று சொல்லப்படுகின்றன. பகவான் யோக நித்திரை செய்யும்போது ஜீவன் தன்னுடைய உபாதிகளுடன் அவரிடத்தில் இலயிப்பதே நிரோத மெனப்படுகிறது. அவித்யையால் அத்யஸ்தமாகிய அநாத்ம் ரூபத்தை ஞானத்தால் தொலைத்து, தன்னுடைய நிஜரூபமாக இருப்பதே முக்தியாகும். ஸிருஷ்டியும், இலயமும் எதனிடமிருந்து உண்டாகின்றனவோ, எது பரமாத்மா என்றும், பிரம்மம் என்றும் சொல்லப்படுகிறதோ அதே ஆசிரய மெனப்படுகிறது. ஆத்யாத்மிகனென்ற ஜீவனே ஆதிதெய்விக (கண் முதலியவைகளுக்கு அதிதெய்வமான சூரியன் முதலியவை) னாகிறான். கண்கள் முதலிய இந்திரிய கோளகங்க ளடங்கிய புருஷோபரதியாகிய

தேஹமே ஆதிபௌதிகம்; அறிகிறவன், அறியப்படுகிறது, ஸாதனம் ஆகிய மூன்றுக்குள் ஒன்றைவிட்டு மற்றவை யறியக் கூடாதவைகளாகையால் இம்மூன்றையும் எவர் ஸாக்ஷியாக விருந்து தெரிந்துகொள்கிறாரோ அவரே பரமாத்மா. அவருக்கு வேறு ஆசிரயமில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் அவர் ஆசிரயமாயிருப்பவர்.

10—34. விராட்புருஷன் பிரம்மாண்டத்தை பேதித்துக் கொண்டு எப்பொழுது வெளியில் வந்தாரோ (தனியாக இருந்தார் என்று கருத்து.) அப்பொழுது தாம் சுத்தராகையால் தாம் வசிப்பதற்குச் சுத்தமான ஸ்தானம் வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பரிசுத்தமான ஜலத்தை சிருஷ்டித்தார். அந்த ஜலத்தில் அவர் ஆயிர வர்ஷங்கள் வசித்தார். அப்படி ஜலத்தில் வசித்ததாலும், ஜலம் அவரிடத்திலிருந்து உண்டானதாலும் அவருக்கு நாராயணனென்று பெயருண்டாயிற்று. அவருடைய அனுக்ரஹத்தால்தான் உபாதான காரணம், கர்மம், காலம் முதலிய நிமித்த காரணம் ஆகிய இவைகள் தங்களுடைய கார்யத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அவருடைய அனுக்கிரஹமில்லாதவரையில் அவைகளுக்குக் கார்யத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய சக்தி ஏற்படுகிறதில்லை. அந்தப் புருஷன் தாம் பலவகையான ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பத்தை அடைந்து யோக நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருந்து, மிகுந்த பிரகாசமுள்ள திவ்ய தேஹத்தைத் தம் முடைய மாயையின் சம்பந்தத்தால் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆதி பௌதிகம் என்று மூவகையாகப் பிரித்தார். அதெப்படி எனில் கிரியா சக்தியால், பலவகையாகச் சேஷடிக்கும் புருஷனுக்கு இந்திரிய சக்தி, மனத்தின் சக்தி, தேஹ சக்தி ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. சூக்ஷ்ம ரூபியாகிய அந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து முக்கியப் பிராணன் உண்டானான். அரசனை அவருடைய வேலைக்காரர்கள் அனுசரிப்பதுபோலப் பிராணன் சேஷடித்தால் ஸகல இந்திரியங்களும் சேஷடிக்கின்றன. பிராணன் சேஷடிக்காவிடில் அவைகளும் சேஷடிக்கிறதில்லை. அந்தப் பிராணன் பிரபுவின் வயிற்றில் பரவும்போது பசி, தாகம் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. பிறகு புஜிக்கவேண்டுமென்றும்

குடிக்கவேண்டுமென்றும் விருப்பம் உண்டாயிற்று. பிறகு அந்தப் பிரபுவினிடமிருந்து முகமானது உண்டாயிற்று (பிரிந்தது). அதிலிருந்து ஜிஹ்வேந்திரியத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய தாலுவும் (நாக்கும்), அதிலிருந்து ஜிஹ்வேந்திரியமும், அதிலிருந்து அதனால் கிரஹிக்கப்படும் ஆறுவகையான ரஸங்களும் உண்டாயின. பேசவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவருக்கு உண்டானபொழுது முகத்திலிருந்து அக்கினியும், (இந்திரியாபிமானி தேவதை) வாக் என்னும் இந்திரியமும், அவ்விரண்டின் வியாபாரமாகிய பேச்சும் (இந்திரிய விஷயம்) உண்டாயின. அந்த அக்னி வெகுகாலம் ஜலத்தால் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. பிராணவாயுவானது அதிகமாக அசையும்பொழுது மூக்குகள் உண்டாயின. அவைகளில் கந்தத்தை வகிக்கும் வாயு உண்டானார் (பிரவேசித்தார்). கந்தத்தைக் கிரகிக்க விரும்பும் பொழுது அவ்விடத்தில் கிராணேந்திரியம் உண்டாயிற்று. எப்பொழுது பிரகாசமில்லாமலிருந்ததோ, அப்பொழுது தன்னையும் இதர வஸ்துக்களையும் பார்க்க விரும்பியபோது கண்கள், உருவத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தி, சக்ஷுரிந்திரியம், அதற்கு அபிமானி தேவதையாகிய ஆதித்யன் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. யோகநித்திரை செய்யும் பிரபுவைத் தேவர்கள் எழுப்புங்காலத்தில் அந்தச் சப்தத்தைக் கிரகிக்க அவர் விரும்பினார். அப்பொழுது காதுகளும், திக்குகளும், சுரோத்ரேந்திரியமும், சப்தத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தியும் உண்டாயின. மேலும் வஸ்துக்களின் மெதுவாயிருக்கும் தன்மை, கடினமாயிருக்கும் தன்மை, கனமுள்ளதாகவிருப்பது, கனமில்லாமலிருப்பது, குளிர்ச்சி, உஷ்ணம் ஆகிய இவைகளைக் கிரகிக்க விரும்பும் போது துவக்கிந்திரியத்திற்கு அதிஷ்டானமாகிய தோல் உண்டாயிற்று. அதில் இந்திரியமும் தேவர்களும் உண்டானார்கள். ஸ்பரிசமாகிய குணமுள்ள வாயுவானது மேற்காட்டிய துவக் இந்திரியத்தின் உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்திருக்கிறது. பின்னும் பலவகையான கார்யங்களைச் செய்ய விரும்பிய அவரிடமிருந்து கைகள் முளைத்தன. அவ்விரண்டு கைகளுக்கும் இந்திரன் தேவதையானான் ; எடுப்பது (ஆதானம்) அவைகளின் கார்யமாம். இன்னும், தமதிஷ்டப்படி நடக்க விரும்பிய

அந்த ஆத்மாவிடமிருந்து பாதங்கள் முளைத்தன. அவைகளுக்கு யக்ஞஸ்வரூபியாகிய மஹாவிஷ்ணுவே தேவதையாக இருக்கிறார். நடப்பது அவைகளின் கார்யம். யாகத்திற்கு உபயோகமான ஹவிஸ்ஸை வெகுதூரம் நடந்து ஸம்பாதிப்பதே அவைகளின் பிரயோஜனம்; பிறகு குழந்தை, ஆனந்தம், அமிருதம் (ஸுகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம்) ஆகிய இவைகளை அடைய விரும்பிய அவரிடமிருந்து சிச்னம் (ஆண்குறியும் பெண்குறியும்) உண்டாயின. ஸ்திரீகளுடைய ஸம்போகத்தால் ஏற்படும் ஸுகத்திற்குக் காரணமும், இந்திரியம், தேவதை ஆகிய இவைகளுக்கு ஆசிரயமுமான உபஸ் தேந்திரியம் அந்த சிச்னத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. தாதுக்களின் மலத்தை (புஜித்த அன்னம் முதலியவைகளுடைய ஸாரமற்ற பாகத்தை) வெளிப்படுத்த விரும்பிய அந்தப் புருஷனிடமிருந்து குதமானது உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பாயு வென்ற இந்திரியமும், அதனிடமிருந்து அதிதேவதையான மித்திரனும் உண்டானார்கள். மலத்தை வெளிப்படுத்துவது இந்திரியம், அதன் ஸ்தானம் ஆகிய இரண்டையும் ஆசிரயித்தது. ஒரு தேஹத்திலிருந்து மற்றொரு தேஹத்திற்குப் போக விரும்பிய பிரம்மத்தினுடைய ஸமஷ்டி அபான வாயுவினிடமிருந்து நாபி உண்டாயிற்று. அதில் அபானனும், அதற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகிய மிருத்யுவும் உண்டாயின. மரணமானது பிராணன் அபானன் ஆகிய இவைகளைக் கிரஹிக்கவேண்டுமென்று விரும்பிய அந்தப் பிரபுவினிடமிருந்து வயிறு, ஆந்திரம் (மாம்ஸ விசேஷம்), நாடிகள் ஆகிய இவைகள் உண்டாயின. அந்த நாடி, ஆந்திரம் ஆகிய இவைகளுக்கு நதிகளும், ஸமுத்தரமும் (முறையே) தேவதைகள். அவைகளால் துஷ்டியும், புஷ்டியும் உண்டாயின. தம்முடைய பிரகிருதியைச் சிந்திக்கும் அந்தப் பிரபுவினிடமிருந்து ஹ்ருதயம் உண்டாயிற்று. அதனிடமிருந்து சந்திரனென்று பிரலித்தியுள்ள மனஸ் உண்டாயிற்று. மேற்சொல்லிய ஹ்ருதயமே காமத்திற்கும், ஸங்கல்பத்திற்கும் இருப்பிடம். துவக் (மேல் தோல்), சர்மம் (உள்ளேயிருப்பது), மாம்ஸம், இரத்தம், மேதஸ், மஜ்ஜை, எலும்பு ஆகிய எழு தாதுக்களும் பூமி, ஜலம், தேஜஸ் ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூப

மாயுள்ளவைகள். பிராணன்கள், ஆகாயம், ஜலம், வாயு ஆகிய இவைகளால் உண்டானவை. இந்திரியங்கள் யாவும் விஷயங்களில் செல்லும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. சப்தம் முதலிய குணங்கள் அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டானவை. ஸகல விகாரங்களுக்கும் (காமம், ஸங்கல்பம், ஸம்சயம், சிரத்தை, வெட்கம் முதலியவைகளுக்கும்) ஆதாரமாயுள்ளது மனதேயரம். விஞ்ஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதே (பலவகையான பிரபஞ்ச ரூபமாக ஆகவேண்டுமென்று பகவானுடைய எண்ணம்) புத்தி யெனப் படுகிறது. பூமி முதலிய எட்டு ஆவரணங்களுள்ள மேற் சொல்லிய ரூபமானது பகவானுடைய ஸ்தூல ரூபம். ஸூக்ஷ்ம சரீரமானது மேற்காட்டிய ஸ்தூல ரூபத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது. அது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாகையால் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதது; பேதமற்றது; ஆதி, மத்யம், அந்தம் ஆகிய இவைகளற்றது; எப்பொழுதும் ஒரே வகையாயுள்ளது; (இளைப்பு, விருத்தி முதலியவைகளற்றது என்று கருத்து) வாக்குக்கும், மனத்திற்கும் மேலானது.

35—47. மேற்காட்டியபடி என்னால் உமக்கு உபதேசிக்கப் பட்ட பகவானுடைய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்கள் மாயையால் ஏற்பட்டவைகளாகையால் அவைகளை வித்வான்கள் உண்மையானவைகளாக அங்கீகரிக்கிறதில்லை. (உபாஸனத்திற்காகப் பகவானிடம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்கள் ஆரோபிக்கப்பட்டனவென்று கருத்து.) ஓ மஹாராஜ! அந்தப் பகவான் பிரம்மதேவ ஸ்வரூபியாகவிருந்து, சப்தங்களின் பொருளாக விருக்கும் உருவங்களை யும், சப்தங்களைக்கொண்டு பெயர்களையும் ஹிருஷ்டிக்கிறார். மேலும் அவர் மாயையால் கர்மங்களுள்ளவர்போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் கர்மங்களற்றவர். ஒன்பது பிரஜாபதிகள், மனுக்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதிரு கணங்கள், ஹித்தர்கள், சாரணர்கள், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், அஸுரர்கள், குறியகர்கள், கின்னரர்கள், அப்ரஸுகள், நாகர்கள், ஸர்ப்பங்கள், கிம்புருஷர்கள், மாதிரு கணங்கள், ராக்ஷஸர்கள், பிசாசங்கள், பிரேத கணங்கள், பூத கணங்கள், விநாயக கணங்கள், கூச்மாண்டங்கள், உன்மாதங்கள், வேதாளங்கள், யாதுதானர்கள், கிருஹங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், பசுக்கள், விருக்ஷங்கள்,

மலைகள், மலைப்பாம்புகள், ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் என்ற இரண்டு வகையுள்ளவையும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்று நான்கு வகையுள்ளவைகளுமான பிராணிகள், ஜல ஜந்துக்கள், ஸ்தல ஜந்துக்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறார். (பிரபஞ்ச ஸ்வரூபமாக இருக்கிறார் என்று கருத்து.) மேற்காட்டிய பிராணிகளில் மேலானவை, மத்ய நிலையுள்ளவை, தாழ்ந்தவை ஆகிய இவைகள் புண்யம், பாபம், இரண்டின் கலப்பு ஆகிய கர்மங்களின் பலனேயாம். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய இவைகளால் கர்மங்களின் கதி மூவகையானது. ஸத்வத் தால் ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளும், ரஜஸ்வினால் பசு, புத்திரன் முதலியவைகளும், தமஸ்வினால் 21-நரகங்களும் உண்டாகின்றன. மேற்காட்டிய மூன்றுவகையான கதிகளில் ஒன்றானது மற்ற இரண்டுகளால் அடக்கப்படும்பொழுது ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று வகை ஏற்படுகிறது. அந்தப் பகவானே இந்த ஜகத்தை விருஷ்டித்து திர்யக் ஜாதியாகவும், மனிதனாகவும், தேவனாகவும் அவதரித்து, விருஷ்டித்த ஜகத்தைப் பரிபாலனம் செய்தும், தர்மரூபியாக விருந்து அதனைப் போஷிக்கிறார். பின்பு, பிரளய காலத்தில் மேகக்கூட்டத்தைக் காற்றானது கலைத்ததுபோல, அந்த மஹாபுருஷனே காலாக்னி ருத்ரரூபியாக விருந்து ஸம்ஹரிக்கிறார். மிகுந்த ஐச்வரியமுள்ள அந்தப் பகவான் இப்பேர்ப்பட்ட மஹிமையுள்ளவர் என்று சொல்லப்படுகிறார். ஆனாலும் வித்வான்கள் அவரை இம்மாதிரியான குணமுள்ளவராக அறியமாட்டார்கள். ஏனெனில், இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவது முதலியவைகளில் பரமாத்மாவிற்கு ஸம்பந்தமிருப்பதாகச் சுருதியின் தாத்பர்யமல்ல. மாயையைக்கொண்டு பகவானிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட கர்த்ருத்வம் முதலியவைகள் அவரிடத்தில் உண்மையில் இல்லை என்று சொல்லுவதற்காக வேதமானது அவைகளை அனுமதித்தது. பிரம்மதேவருடைய கற்பமானது அவாந்தர கல்பத்துடன் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த மஹாகல்பத்தில் மஹத்தத்துவம் முதலியவைகளின் விருஷ்டியும், ஸ்தாவரங்களின் விருஷ்டியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிரகாரமானது மற்ற மஹாகல்பம் முதலியவைகளுக்கும் பொதுவேயாம். காலத்தின் அளவையும்,

கல்பத்தின் லக்ஷணத்தையும், அதன் அவாந்தர விபாகத் தையும் பாத்ம கல்பத்தையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும்” என்றார்.

48—50. இம்மாதிரியான ஸூதருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட செளனகர் அவரை நோக்கி, “பாகவதர்களுக்குள் சிறந்த வராகிய விதுரர், மிகுந்த அபிமானமுள்ள பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்து பூமியிலிருக்கும் ஒவ்வொரு தீர்த்தங்களிலும் சென்று யாத்திரை செய்தாரல்லவா? அந்த விதுரருக்கும், மைத்ரேய ருக்கும் எந்த விடத்தில் பரமாத்ம விஷயமான ஸம்வாதம் நேர்ந்தது? அந்தப் பகவானாகிய மைத்ரேயரால் அவருக்கு உப தேசிக்கப்பட்ட ஆத்ம தத்துவம் யாது? விதுரர் பந்துக்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு என்ன காரணம்? அவர் மறுபடியும் என் திரும்பிவந்தார்? அவருடைய சரிதம் எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

51. அதனைக் கேட்டு ஸூதர், “ஓ மஹரிஷிகளே! பரீக்ஷித்து மஹாராஜனால் கேட்கப்பட்டுச் சுக மஹா முனியானவர் எதனை அவருக்கு உபதேசித்தாரோ அதனைக் கிரமமாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்றார்.

தோட்டு

விஸர்க்கம்—பகவான் தமோகுணத்தை அங்கீகரித்துச் செய்யும் லயம்—சந்ந். பிரம்மதேவரால் செய்யப்படும் ஸர்க்கம்—வீர. னிருஷ்டிகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடமிருந்து குணங்களுடைய வித்யாஸத்தால் உண்டாகும் மஹத்தத்துவத்தால் ஐந்து பூதங் கள், சப்தம் முதலியவைகள், இந்திரியங்கள், புத்தி ஆகிய இவை முதல் அண்டம் வரையிலுள்ளவைகளின் உற்பத்தியே ஸர்க்கம். அண்டத்திற்குட்பட்ட புருஷனால் னிருஷ்டிக்கப்படும் பலவகை யான னிருஷ்டியே விஸர்க்கம்.—வீஜ. முக்தி—ஜீவன் கர்மத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட தேவாதி சரீரத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய ஸ்வரூப மாகிய ஞானம், ஆநந்தம் முதலியவைகளுடனிருப்பது—சந்ந். பாபமில்லாமலிருப்பது முதலிய எட்டுக் குணங்களுடையவகைத் தன்னைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பது—வீர. பிராகிருதம், வைகிரு தம், ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் ஆகிய இவைகளை விட்டு, சித்ஸ்வரூபி யாயும், ஆநந்த ஸ்வரூபியாயு மிருப்பது.—வீஜ. ஆதிபௌதிகம்—

சப்தம் முதலியனவகளுக்கு ஆந்தராக இருப்பவனே ஆதிபௌதிகன்.—வீர. ஸாக்ஷியாக—இம்மூன்றுகளில் இந்திரியமாகிய ஸாதனமில்லாவிடில் சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் அறியப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் ஜீவர்கள் மூன்று வகையான ஸன்னிகர்ஷமுள்ள பதார்த்தங்களை இந்திரியங்களால் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். பரமாத்மாவானவர் மூன்றையும் நேரில் பார்ப்பவர்.—வீர. ஆசிரயமா—அசிதாசிரயமான ஜீவனுக்கும் ஆசிரயமாயிருப்பவர்; எப்படி இரதத்தினுடைய சக்கரத்திலுள்ள ஆரங்களில் நேமியும் (சக்கரத்தின்முனை) மத்யமாகிய குடத்தில் ஆரங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே பூதமாத்திரைகள் பிரஞ்ஞாப மாத்திரையிலும், அவைகள் பிராணனிடத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.—சூருதி. வீர.—நாராயணன்—‘ஜலங்களுக்கு நாரமென்று பெயர். அவைகள் நரனுடைய புத்திரன்கள். பகவானுக்கு அவைகள் ஸ்தானமாயிருந்தன. அதனால் நாராயணன்’ என்று சொல்லப்பட்டார்—ஸ்மிருதி.